

80
INDO-CHINOIS
1510

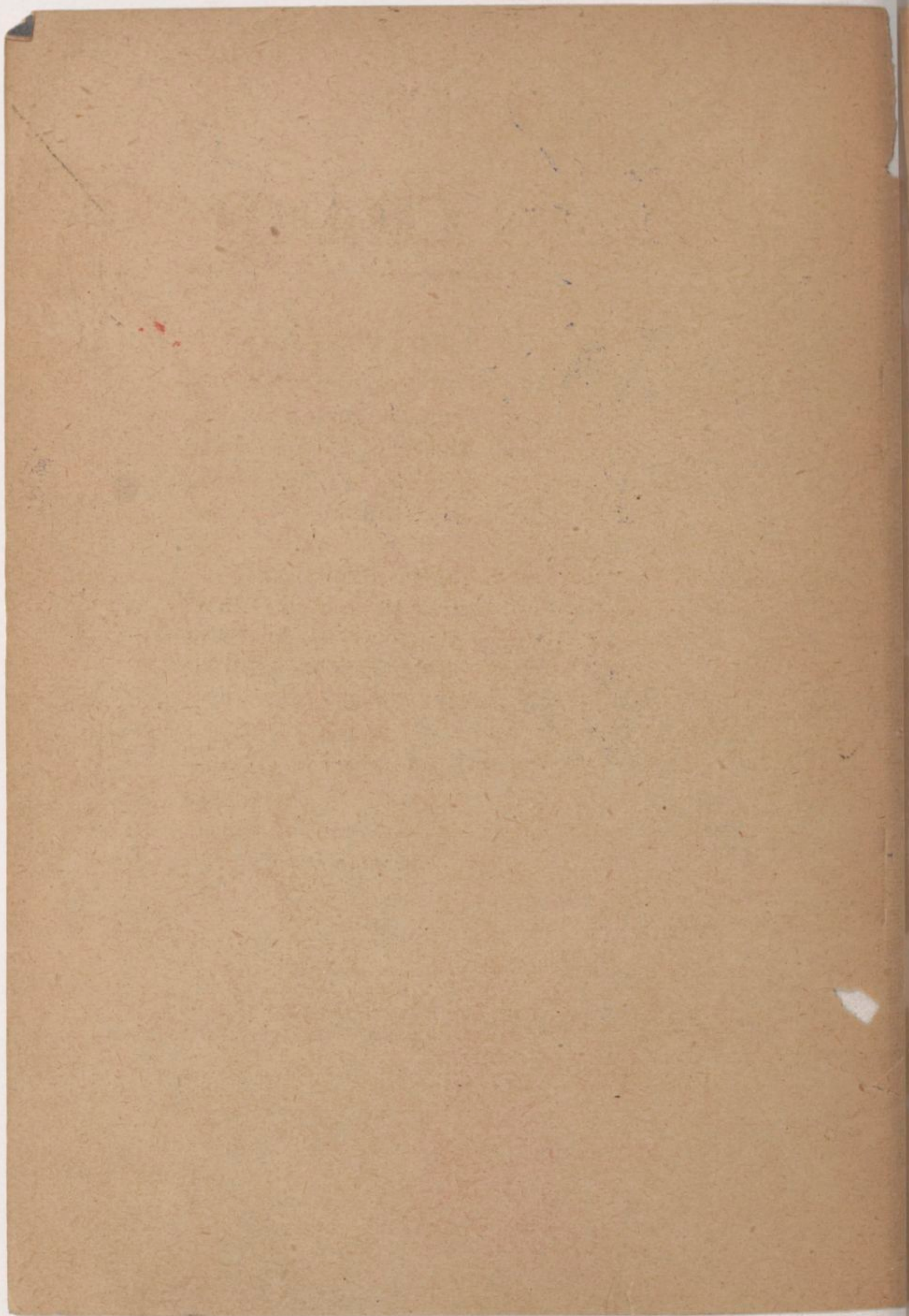
DEPOT
INDOCHINE
N° 14462

Phương pháp đánh

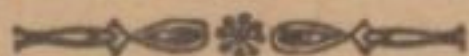
TENNIS

1510

Cercle Sportif Annamite
(C) xuất bản

PHẦN CHÁNH

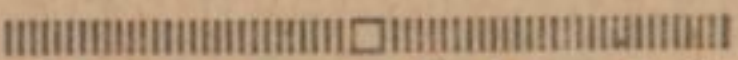
I

CHƠI TỜ-NÍT ÍCH LỢI LÀ THỂ NÀO?

Cái điệu chơi tờ-nít như các tay vô địch ta thường nghe danh tiếng nổi cùng hoàn cầu như Cochet, Tilden, Allison v. v. là một môn thể-thảo phải dùng nhiều sức lực lắm, chẳng thua chỉ một trận đá banh tròn kịch liệt, hay là một cuộc chạy đua đường trường.

— Người ta — nhưt là người Annam mình — không phải ai muốn nên danh vô địch thì được liền, nên chỉ cái mục đích chơi tờ-nít của ta để cầu vui, và thêm sức mạnh mà thôi. Bất kỳ đến tuổi nào, ai ai cũng có thể chơi được, một để luyện gân cốt, hai để tập tánh tình.

Về phương diện thể dục, chơi tờ-nít cũng trở nên người mạnh dạn nở nang được như chơi các môn thể-thảo khác vậy ; nhưng nó có một điều này là hơn các môn kia : đã nhả nhặn, lại thêm không xảy ra sự gì rủi-ro nặng nề có kbi làm hại đến thân thể mình.

HUỲNH-ĐIỀU Là hiệu vọt tốt hơn hết

80 = Indoch

1510

Về phương diện đức dục, đứng vào sân tơ-nít, mình chẳng khác nào đứng trong cái bàn cờ cuộc đời : cần phải so sánh tài lực mình, cần phải biết mình biết ta, biết thấy lạ, biết nghĩ mau, biết hiệp quần và biết ái chủng. Được thua không phải lấy đó làm định luận, song đã nhập cuộc rồi, thì quý hồ phải xem xét mình từ chút, làm sao một ngày một tấn phát thêm.

Muốn cho tấn phát cần phải mất ngày giờ, công-phu nhiều lắm ; nhưng ta chớ thấy vậy mà ngã lòng, ta càng ham mến tơ-nít chừng nào thì mới thấy nó cũng biết trả lại cho ta những sự khoái lạc nồng nàn không thua chi những sự khoái lạc về mỹ-thuật. Nhưng về mỹ-thuật, cái vai trò thì người khác đóng, còn về tơ-nít, mình đóng lấy vai trò của mình, dầu có hay dở thế nào, mình cũng cứ tươi cười mà nói « Vẫn biết tơ-nít là một sự chơi mà thôi, nhưng một sự chơi đáng chơi biết chừng nào ! » (1).

II

BƯỚC ĐẦU VÀO SÂN

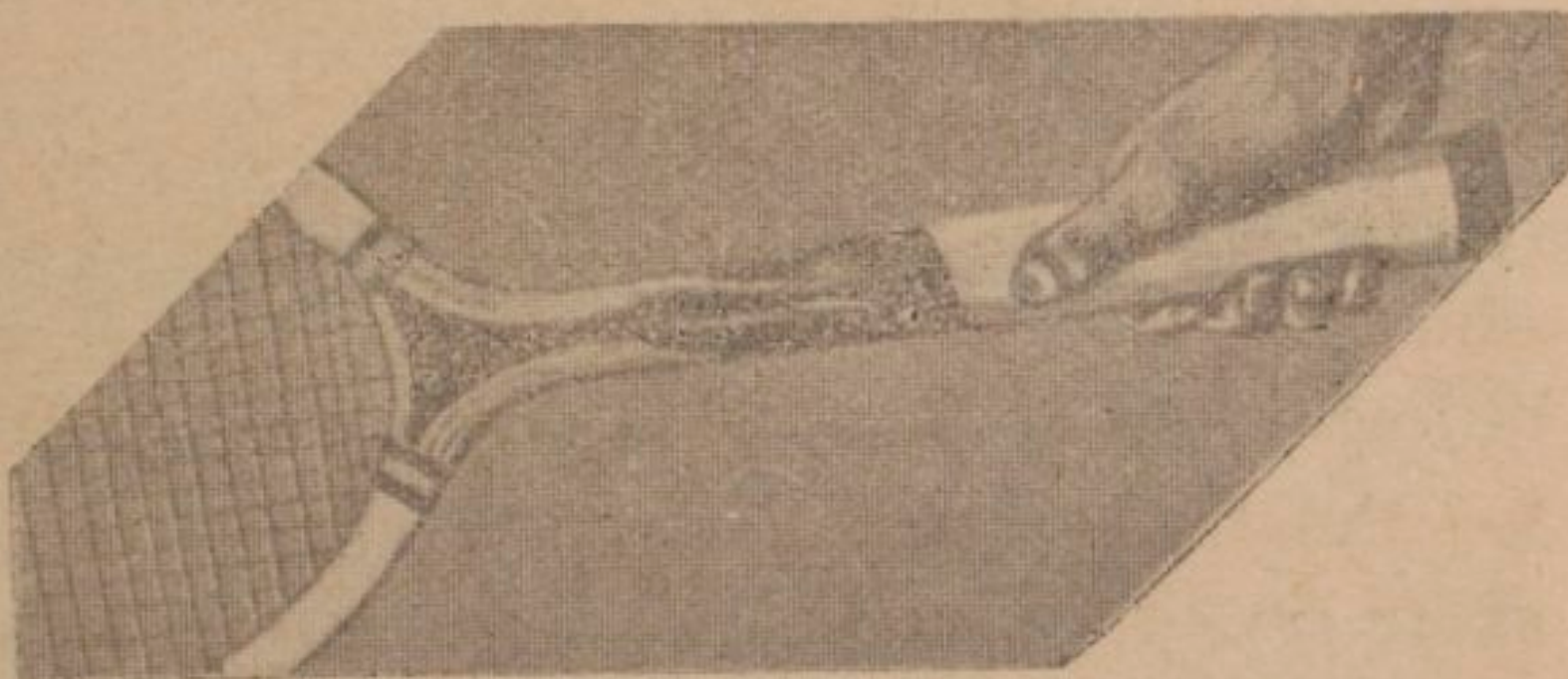
Trước khi mình bước vào sân tơ-nít lần đầu, xin đừng có dự dự chi hết : hãy chọn một cái vợt cho thiệt tốt mới được. Tốt đây là về sự

(1) Câu kết luận chót trong quyển Tơ-nít của Lacoste, vô địch nước Pháp viết.

Cách cầm đánh bên thuận.

Cách cầm đánh bên nghịch.

Cách riêng của Võ Địch Johnston cầm đánh bên thuận.

HIỆU RƯỢU

..

CỒ NHẮC CON NGU' A

Ngon và thơm hơn hết

..

COGNAC

JULES ROBIN

Ngon và thơm hơn hết

bền-bĩ, sự mỹ-lệ, nhứt là về sự vừa dạn. Người mình thường hay có tánh cầu-thĩ lắm, ai bảo sao cũng hay vậy, chớ không ngờ rằng mình mà cầm cái vợt không vừa tay, giây đương không thẳng, mình không khi nào mà đánh hay được. Bước đầu mà không biết lựa chọn vợt, tức là mình tự giam lấy mình trong sự chơi khều khào, dầu mình có khiếu tốt tới đâu cũng mặc.

• •

Cái khó khi mới tập là *cách cầm* vợt sao cho phải đường. Sự này các anh em còn mơ nên chú ý lắm mới được. Annam mình không có mấy người cầm vợt cho trúng điệu, nên cách đánh tuy có hay, nhưng còn thiếu cái thể lịch sự, điệu dàng, đẹp đẽ như người ngoại quốc. Nhiều người chỉ vì bị sự nắm vợt không rành nên mất ngày giờ thật nhiều mà không thấy chơi coi cho khoái mắt, vui lòng được. Nắm vợt? Dễ dàng biết bao! Nhưng có đập đến rồi mới biết nó khó khăn là dường nào!

Phải làm thế nào?

Nắm phải thật tự-nhiên đừng có bấm chặt lại. Tay mình nên để gần dưới chót cán vợt: ngón tay cái để trên cán, các ngón kia thì ở dưới, còn ngón tay trỏ phải nắm dài hơi hơi ở trên. ☞

Cần phải lựa một cái « nắm » (prise) mà đánh thuận tay ; đến khi đánh xong rồi, phải xây cán vợt trong tay mình gần một phần tư vòng tròn dặng để đánh bên nghịch. Đừng có đánh thuận hay là nghịch gì cũng đều một cách, nghĩa là một mặt vợt cả. Đánh như thế-coi đã không dịu dàng đẹp đẽ,lại có khi làm trò cười chongười biết điệu.Trong sự cầm vợt này,ông thầy quý nhứt của mình tức là mình vậy. Mỗi khi mình đánh hư một trái banh, nên nhớ mình cầm vợt cách nào mà trái banh đi không đúng, hoặc bên thuận, hoặc bên nghịch cũng vậy. Lần lần mình tập xem xét lấy mình, sau mới thấy những chỗ khuyết-diểm của mình để mong sửa đổi. Thường thường, mình mới tập dượt hề thấy banh tới thì vội vàng chạy tới, sợ trễ, đánh càng mà thôi, chớ ít ai lo nắm vợt cho phải điệu lắm, nên những sự lắc đầu, le lưỡi, dậm chơn không có cái nguyên-nhân nào khác hơn nguyên-nhân ấy. Mình thấy người giỏi cầm vợt đánh sao coi như chơi, không có cái gì gọi là khó được, nhưng mình có nắm đến rồi mới biết nó phải cần chú ý đến đường nào ! Cái dễ của người ta mình thấy đó, ấy là cái tập quen thiện nghệ của người ta lâu đời rồi !

Cầm vợt trúng điệu rồi nhưng không chịu *ngó kỹ* banh, thì chẳng khi nào đánh khá được. Sự khuyết điểm đầu của anh em mới tập luyện là chẳng khi nào chịu *ngó* cho kỹ trái banh. Ta nên biết rằng mỗi khi mình đánh trái banh không trúng vào chính giữa cái vợt, không vừa lẳng vai của mình, thì chém chết trong một trăm điểm, chín mươi lăm điểm không khỏi lọt về tay kẻ nghịch của mình. Càng xem kỹ trái banh chừng nào, thì càng tốt chừng nấy ; nhưng phải coi chừng trong lúc nó gần té xuống để giữ lấy thế mình cho kịp. Nó té mau mình đánh chậm, thế là hỏng ; nó té chậm, mình đánh mau thế cũng hỏng nữa ; nên chỉ mình phải liệu làm sao banh rớt cho vừa tay, mình đánh liền, dường như nó cùng cái vợt của mình rủ nhau đi một lược vậy. Muốn được vậy, không chỉ là hơn xem kỹ banh của mình.

Nắm vợt trúng, xem banh kỹ, mà nếu không *biết cách đứng* trong sân, cũng chưa gọi là đánh khá được. Chỉ trong cái giới hạn chữ *nhứt* bề dài 23 thước tám tấc ; bề ngang 10 thước chín tấc bảy, mà mình tấn thối biết bao nhiêu cách.

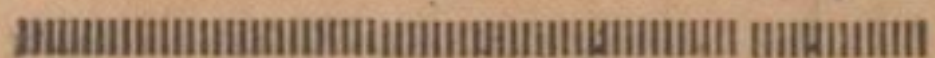
• Khi nào mình giao banh cho người ta hay là người ta giao banh cho mình, mình phải biết *đứng* cho phải phép, coi chừng đạp mức vẽ,

coi chừng hoặc khi đứng xa thì xa quá, khi đứng gần thì gần quá đi. Trong lúc banh giao qua lại, mình phải nắm vợt để trên ngực mình lấy tay trái bợ lên dặng phòng hờ luôn luôn. Bất kỳ banh đánh cách nào qua, mình phải trả lại cho kịp giờ. Muốn đứng dưới xa thì phải đứng sau đường mứt chót, còn muốn lên cho gần, phải lên sát lưới mới được.

Muốn trở lộn về, phải về chính giữa sân. Trên sân nếu đứng nhón chơn thì dễ bề tấn thối. Muốn đánh một trái banh nào, không nên day mặt mình ngay với lưới. Khi muốn giao banh, đánh banh vòng, đánh bên thuận, bắt banh bổng bên thuận, nên để chơn trái trước chơn mặt. Trái lại, khi muốn đánh bên nghịch hay là bắt banh bổng bên nghịch, nên để chơn mặt ở đằng trước chơn trái.

Đây là cách để chơn của phần nhiều người đánh tay mặt. Có một vài người đánh tay trái, thì nên nhớ rằng cách đứng thuận của người ta tức là cách đứng nghịch của mình. Mỗi một trái banh đánh là một cái kết quả của toàn thể gân cốt của mình vận động nội châu thân. Nếu thân đứng không vững, chơn dễ không trúng

XIN DÙNG THỮ VỢT

KIM-TIÊN

cách, thì gân cốt chuyển đi lại sai đi, tức là trái banh phải bay hư hỏng.

☉ Minh được banh, chớ *tiếc sức* mà cũng chẳng nên *phí sức*. Ráng làm sao chơi « cần-kiệm » sức của mình. Đừng vội vàng lắm, khi mình thấy người ta giao banh cho mình thế nào rồi, mình phải lo đánh trả lại. Không phải mình đánh mau mà banh đi mau, mà lại đánh cho dài, và cho kỹ, cho đúng khắc nó mới đi mau được.

Cần nhứt trong lúc ban đầu đừng có tập đánh nhiều trái khó quá, và muốn rà cho sát lưới. Muốn thắng người, trước hãy biết TRẢ BANH LẠI.

TRẢ BANH LẠI, đây là một điều tối-trọng trong điệu chơi tơ-nít. Một nhà vô-địch đã nói : « Chơi tơ-nít, trước hết phải đưa banh qua khỏi lưới, sau muốn gì sẽ hay. » Chưa biết trả, mà muốn vội thắng chẳng khác nào mình bắt trâu mà để trước cái cày vậy. Hoặc giả hỏi : « Trả hoài như vậy chẳng buồn lắm sao ? » — Không, không có buồn đâu. Trả cho khôn khéo thì đáng quý hơn đánh mạnh bạo mà vụng-về biết bao ! Mà coi cũng khoái mắt, đẹp lòng vậy chớ !

• Lại một điều nữa : ở dưới mức sân chơi cho đ rọc rồi hãy mon-men lên lưới. Lắm người tưởng lầm rằng cứ chạy lên lưới mới có thể

thắng người ta mau được song quên rằng không lanh, không lẹ, thì chúng thọc không tài nào mà vớt nổi.

Tóm lại, phải biết cầm vợt, phải coi kỹ banh phải biết đứng trong sân, phải luyện cách đánh cho toàn hảo mới mong nói chuyện thắng bại được.

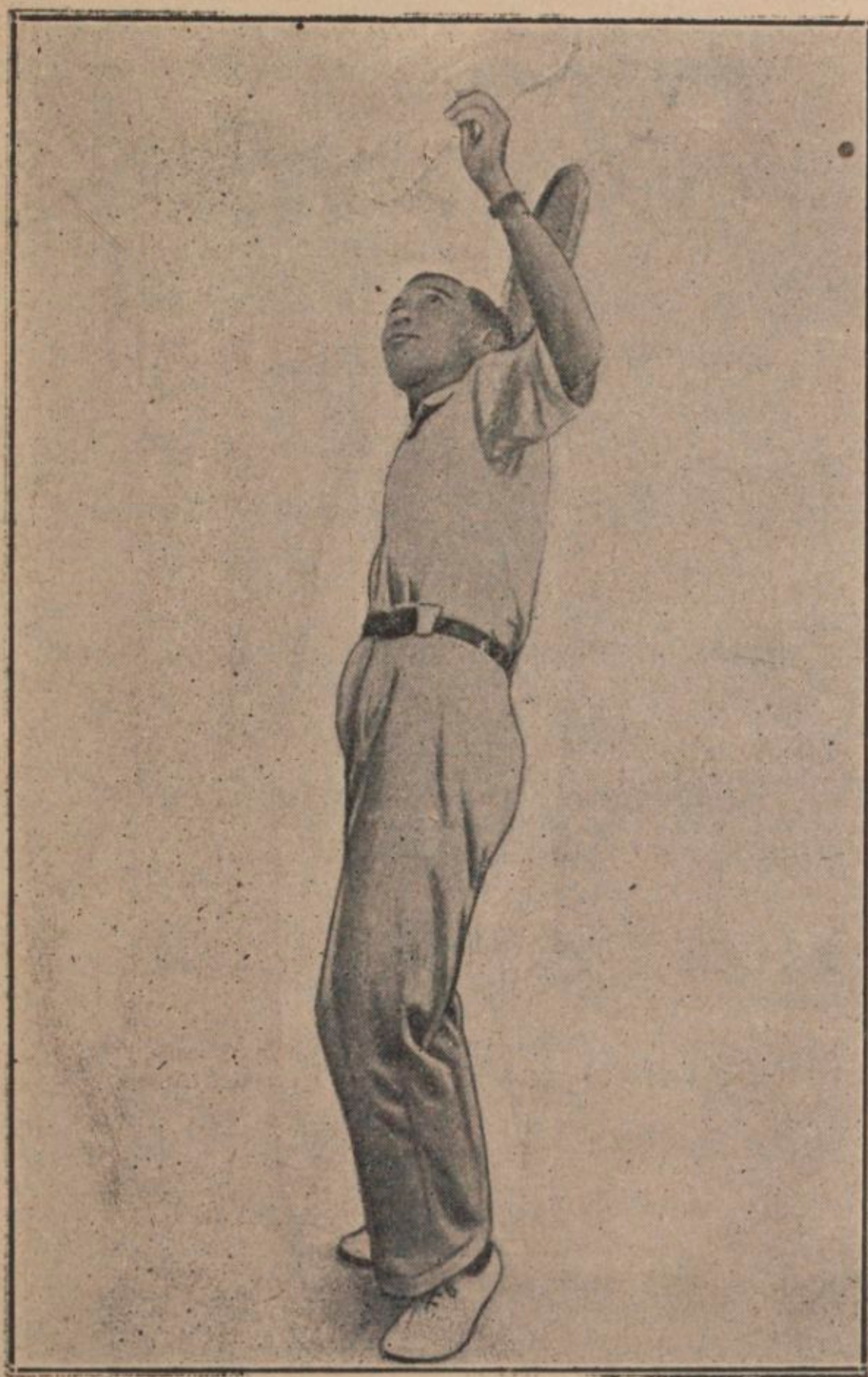
Tự-nhiên bước đầu là bước khó. Nhưng có khó mới nên hay. Chơi tơ-nít cũng như sự học : « Gắn công mài sắt chầy ngày nên kim. » Đừng thối chí ngã lòng. Tơ-nít không có phụ bạc những người biết cách tập luyện. Sự tấn phát đầu có chậm, nhưng vẫn có tấn phát luôn. Mình còn nhỏ tuổi chừng nào, mình càng nên mong mỗi chơi hay chừng nấy.

III

CÁC CÁCH ĐÁNH

Đánh tơ-nít có mấy cách đại khái như sau này : giao banh (service) đánh bên thuận (drive) đánh bên nghịch (revers) bắt banh bổng (volée) vịch banh vòng (lob) đập banh cao (smash) và bắt banh xả (demi volée).

Chúng ta hãy lần lượt xem xét các cách đánh ấy, coi mỗi cách lợi hại, và khôn khéo thế nào.

CHIM *đánh service*

RAQUETTES TUNMER

Ata Scientific 25 \$

Super Scientific 28

RAQUETTES :

DRIVA 5 28 \$

Suzanne LENGLEN 28

CHIM SPORTS

18, Rue Sabourain, 18

SAIGON

Téléphone : 113

Bàn to-nít nào cũng vậy, vô trước nhứt phải *giao banh*, hay là đánh « xet-vích » (service).
A. — **Giao banh** (service) Người mình không có ai *giao banh* cho thật giỏi vì không ngờ rằng sự *giao banh* có quan hệ trong cuộc thắng bại của mình lắm. Có lẽ nó là cái món lợi hại hơn hết, vì hễ giao tầm thường, thì mình sẽ bị người ta vững lòng mà công kích mình ; trái lại, nếu giao được hấn hời, mạnh bạo thì mình thấy phần thắng trong tay. Vô địch nước Mỹ là TILDEN sở trường về các cách đánh, nhưng đến cái ngón *giao banh*, Tilden lại sở trường hơn hết, ít người đở nổi lắm, nên thiên hạ tặng trái banh của anh ta là banh bắn như súng vậy. Chúng ta không có ý gì so-sánh hay là bắt chước TILDEN được, nhưng cử cái gương ấy ra, để cho anh em hiểu rằng cái cách mình *khi* thường, mà các nhà vô địch xem làm trọng lắm : *giao banh hư không thể dung chế được*, nên cần phải chú ý đến lắm.

Chúng ta hãy nghe nhà vô địch Lacoste dạy ta về cách *giao banh* :

« *Giao banh* cũng như các cách đánh khác phải làm trong ba hời : *sửa soạn*, *đánh ra* và *hết đánh* nghĩa là bỏ tay xuống nghỉ.

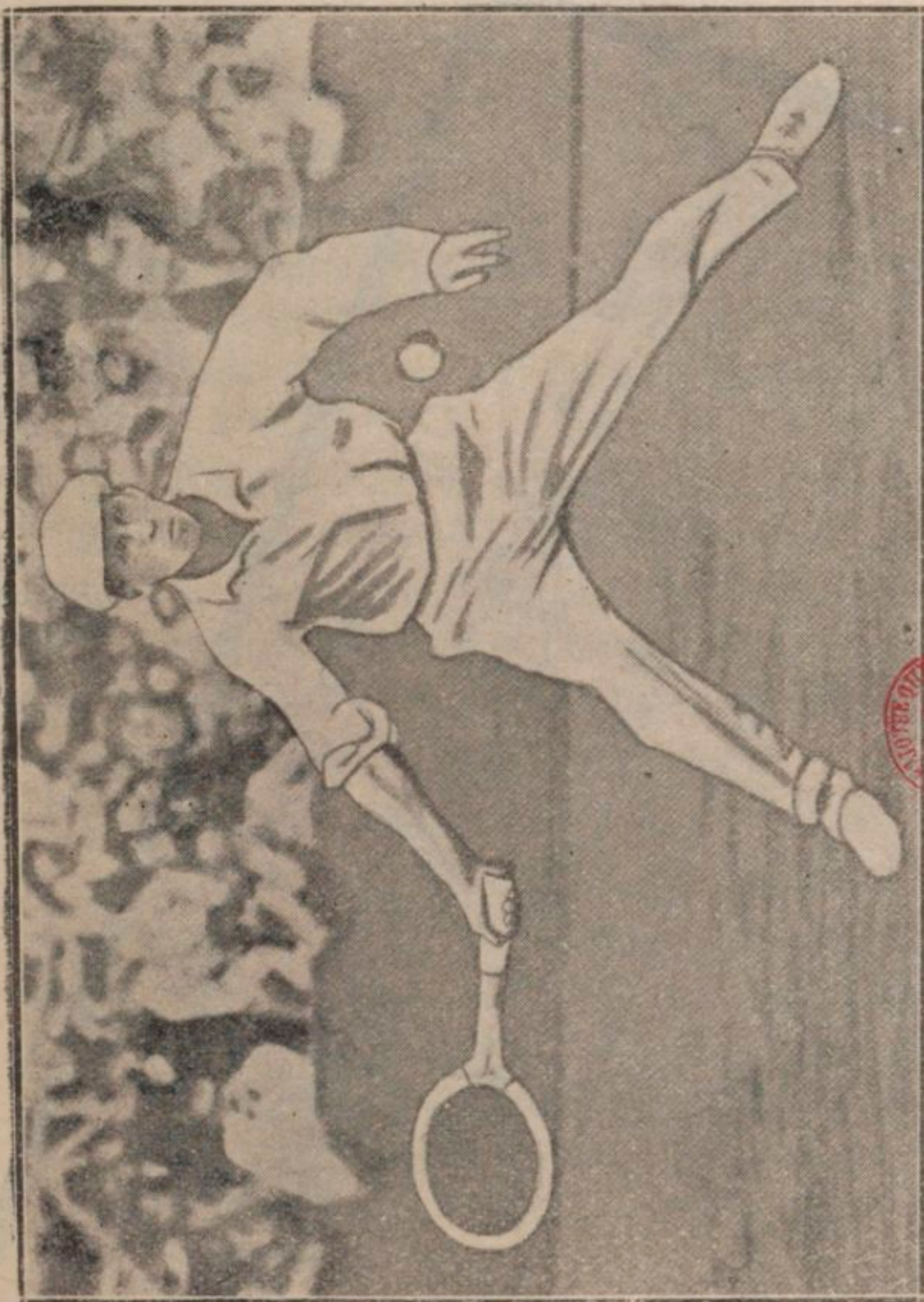
Sửa soạn đánh « xet vích » người chơi phải đứng cho chỉnh tề, cầm vợt và quăng banh

lên cao chừng nào càng hay chừng nấy. Hết thấy các tay chơi tài, đánh « xet vich » đều đứng sau chỉ mức sân, gần đường chính giữa, nhưng giữ khéo đừng cho đập mức mà bị giám cuộc phạt.

Các tay giao banh giỏi đều nắm cái « Raquette » (vợt) một thể với nhau. Anh em hãy để cái vợt mình bằng thẳng xuống mặt bàn. Kê tay mà để trên cán như muốn nắm nó lại. Ngón tay nắm cán vợt thể nào mà nó không dời vợt đi chỗ khác, mà lại phải đứng với mặt bàn. Rồi lấy tay trái nâng cái vợt lên, và để cán vào ngón tay, rồi nắm lại. Anh em nắm như thế, tức là nắm rất tốt để đánh cái *xet-vich* ngay, theo kiểu Huê-kỳ, hay là cái « xet vich » theo chui tầm thường.....

Nhiều người chơi quăng sai trái banh của mình. Muốn *giao banh* tốt, mình phải quăng trái banh lên cao hơn hết mà mình có thể đánh được. Cái bực trái banh lên cao, là cái bực tốt cao của nó, như thế, lúc nó gần như nằm êm, mình mới đập mạnh xuống được. »

Trước khi trái banh chưa giao cho người ta, mình đừng chạy, đừng nhảy, đừng đi rộn ràng. Chừng nào trái banh giao xong thấy thể bên nghịch hoặc đỡ nhẹ, hoặc đỡ mạnh mình

LACOSTE đang đánh bên thuận (drive)

SAIGON

18, Rue Sabourain

CHIMI-SPORTS

Téléphone 113

\$

225

TRAQUETTES :
INDOCHINA-CUP
Lịch sử, chức năng hơn hết

SAIGON

18, Rue Sabourain

CHIMI-SPORTS

Téléphone : 113

phải tùy theo lúc mà chạy mau lên lưới công kích, hay là ở dưới sân cổ thủ.

Cái « xet vich ngay » là đánh trái banh thẳng chính giữa cái raquette. Cái *xet-vich theo chui* là khi nào mình vắn cái cườm tay của mình một chút, còn cái xet-vich theo kiểu Huê-kỳ là kiểu dễ tay quăng bên trái qua bên mặt mà đánh. Đánh phần trên trái banh, phía mặt. Banh đó chui gắt lắm, dễ bề mình lên lưới mau mau.

Đánh « xet-vich » tốt không phải đánh mạnh và mau mà thôi, lại còn biết « dễ » cho khôn khéo. Dễ banh là mình nhắm đường mà đánh thế nào người nghịch trả banh lại không được thuận tiện, vội vàng, hay là bất ngờ mà đem « nạp cơm » cho mình.

B. — Đánh thuận (Drive).

Cách đánh này là cách đánh tự-nhiên của người chơi. Muốn đánh *thuận* phải đưa tay đằng sau từ phía bên mặt tạc qua phía trái. Cái đường của tay mình đi phải điệu-dàng, và rộng rãi, còn cái thân của mình cũng phải uốn chiu theo đường ấy càng lâu chừng nào càng tốt chừng nấy. Mình ý y nhắm mắt đánh

LÊN HỒI NÀO, CÓ GHÉ

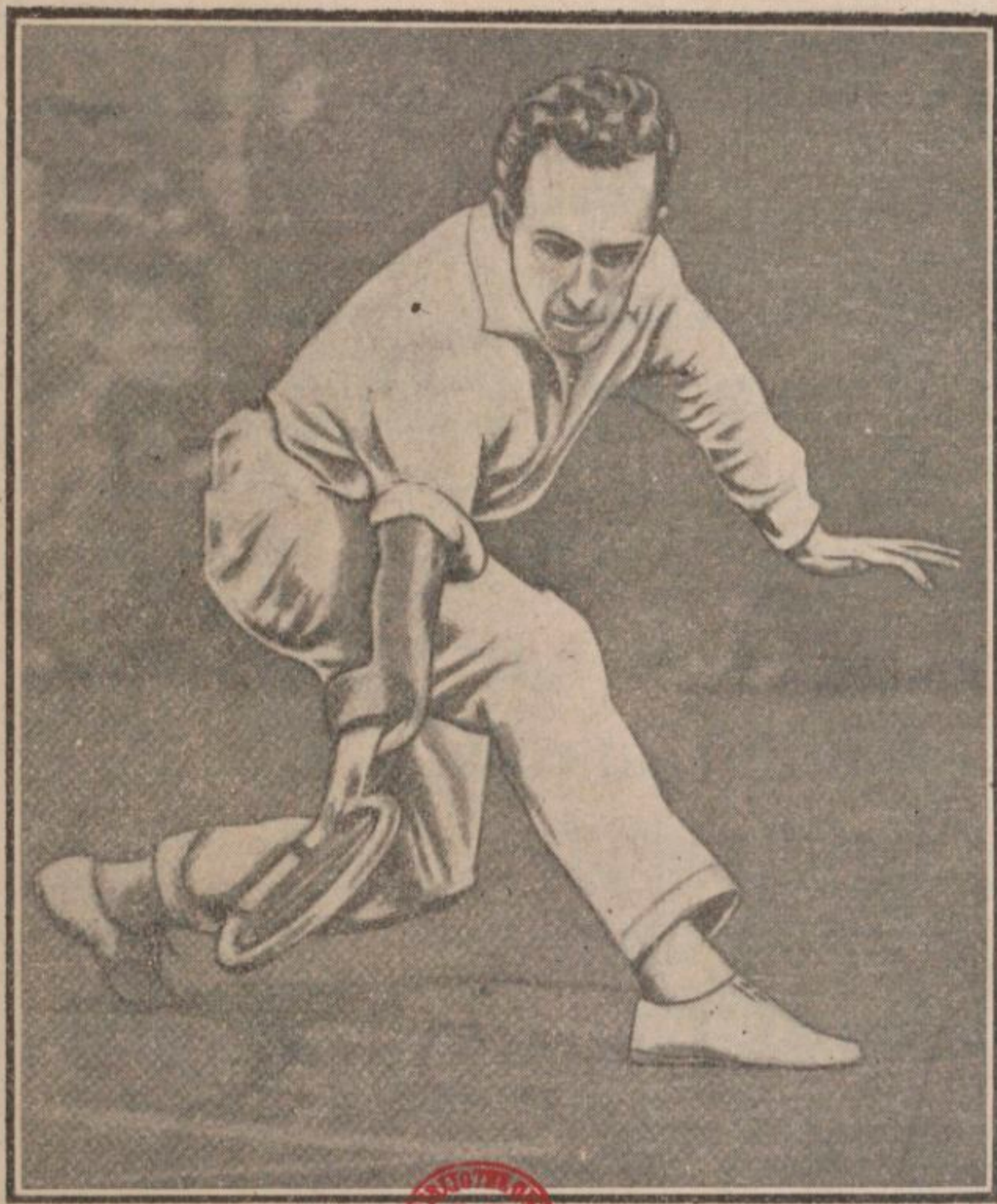
CHIM-SPORTS CHƯA

mạnh thì trái banh hư chớ không mấy khi nào toàn vẹn được, nên mình đừng có, bấm chắc tay lại, co rút mình vào mà phí sức vô ích. Tự nhiên, trong lúc vụt thuận tay rồi, đừng nhắm theo trái banh mà chạy đại, vì phải phòng hờ ở bên kia người ta trả lại mau quá, mình bị co tay thất thế đỡ không kịp.

Cái *drive* là lợi khi dễ công, và dễ thủ, nên hai cái tánh chất tốt của nó là phải dài, và phải mau. Trái banh vụt bên thuận hay, khi nào nó xuống chỉ mức dưới, hoặc nằm trong góc (sâu chừng nào tốt chừng nấy), hoặc đi xệt hai bên đường (*ligne de couloir*). Mình biết đánh *drive* rồi, nếu không biết dễ banh thì cũng khó thể mà ăn được người ta lắm.

Hiện thời, có nhiều người không vụt banh mạnh, chỉ theo trả lại mà thôi. Cách đánh ấy của người Anh gọi là « *chop* » (sộp). Nhưng đánh như vậy một vài lần làm cho kẻ nghịch ở xa không dè dặt được mà thôi, chớ khó bề thủ thắng thường được.

Muốn cho có kết quả, cần phải thay đổi thường thường cái *drive* của mình. Khi thì đánh tự nhiên, khi thì vắn một chút, thỉnh thoảng lại theo (*drive liflé*).

COCHET vô địch hoàn cầu đánh revers

RAQUETTES SPALDING

Olympic	20 \$
Bleu Arrow	26 -
Richmond	26 -
Kro-Flite	27 -
Azura	26 -
International	28 -
Golden arrow	28 -
Gold médal	28 -
Autographe	30 -
Hard Court	30 -
Top Flite	38 -
Karel de Kozeluk	38 -

EN VENTE CHEZ :

CHIM-SPORTS

18, Rue Sabourain -:- Saigon

Téléphone : 113

C. — Đánh nghịch (revers).

Chơi to-nit, coi bộ cái *revers* thật là ban đầu khó tập lắm. Khó tập vì mình cứ tránh banh, sang bộ qua phía thuận đánh mãi mà thôi, chớ không chịu khó uốn cườm tay cho điệu dàng mà đưa qua. Vẫn biết mình không thể nào mà đánh bên nghịch mạnh bằng bên thuận được, vì có lẽ tại sự sắp đặt của xương hóc và bắp thịt cánh tay của mình. Song mình cố công tập luyện, thét rồi thuận nghịch chỉ cũng gần đều như nhau vậy.

Muốn đánh cái *revers* phải cầm cái vợt như mình đánh *xet-vích* vậy, nhưng phải đánh banh với cái mặt bên kia. Đem một vòng từ bên hữu, qua bên tả, xây nhiều cái thân, uốn vai ra nhiều đáng sau, rồi đem liền tới đằng trước. Đừng có thúc cái mình lại, và phải coi chừng cái bộ đứng. Phần nhiều người ta đánh trật *bên nghịch* không có chi lạ hơn là đứng không vững vàng và bắt banh không vừa lần. Mình muốn cho banh đi phía nào thì phải uốn mình theo phía nấy. Trái banh đi mau và đi sâu chừng nào thì mình được thê chừng nấy. Ban đầu mình nên đứng gần lưới tập đưa banh theo lằn bên này sông qua bên kia sông (*en diagonale*) rồi sẽ lần lần rọc theo mé đường theo kiểu chữ I. Rồi mình sẽ thụt lui xuống dưới để luyện thêm cho tinh.

Yếu bên nghịch có hại nhiều lắm : thường thường người ta thấy mình yếu bên đó, thì lẽ tự nhiên người ta đưa banh qua phía đó cho mình, mình bị gài, lo đem banh qua, bị chúng đánh trả lại không thể nào đỡ cho kịp.

Đánh *revers* quý hồ được cái « ấn » cho nặng, trái banh đi lỳ xuống đất, đi mau, lại chúi, lơ-mơ khó vượt qua được.

Có người mon-men tập vụt bên nghịch cũng như bên thuận : khó lắm, mười trái đã thấy hư hết chín rủi rồi. Vả lại, cái *revers* dễ thủ nhiều hơn là công, nên mình cố gắng làm sao làm cho kẻ nghịch đương trở thất thế để mình « giứt nẻo » cho dễ. Chỉ ư cái vụt mạnh kia, các nhà vô địch đại tài ít người dám dùng đến lắm, vì nó không mấy khi trả lại cái công khó nhọc của mình.

Revers chạy dài tốt hay là theo tốt ? Tùy theo lúc. Nhưng mình có thể nói rằng giao banh cũng vậy, đánh thuận cũng vậy, mà đánh nghịch cũng vậy, cái miếng thủ là miếng yếu không thể làm cho ai kinh phục được.

D. — Bắt banh bổng (volée).

Theo cái tên của nó, thì chơi *volée* tức là hứng trái banh, trước khi nó rớt xuống đất, để kẻ nghịch không có ngày giờ mà ngăn đón kịp.

COCHET đang bắt banh bóng (volée)

RAQUETTES TABERLEY

Taberley "As"	22 \$
Taberley Ludia	25 -
Taberley Damas	28 -
Taberley Tolédo	28 -
Taberley Spécial	30 -
Taberley Paris	30 -

CHIM SPORTS

18, Rue Sabourain :- Saigon

Téléphone : **113**

Hồi trước, không mấy ai chú ý đến sự bắt banh bổng, tưởng rằng cứ dùng drive, revers, service mãi mà thủ thắng cũng được. Nhưng hiện nay, bất kỳ ở đâu đâu, ai ai cũng nhận sự chơi mau là cần kiếp lắm. nên phải thường dùng cách bắt *banh bổng* lắm mới được.

Muốn vậy, phải cầm cái vợt của mình cho cứng, và phải cho lạnh con mắt, và cho vững dạ. Dầu ở bên thuận hay là bên nghịch, dầu ở trên cao (*volée haute*) hay là dưới thấp (*volée basse*) chi cũng vậy, nếu mình không để ý trước, biết đường trái banh đi chỗ nào, và nắm cái vợt không chắc, thì đừng trách sao mình trật hoai trật mãi. Bắt banh bổng qui hồ đứng gần lưới. Vì cái *volée* là cái thế công, để giứt hắng trái banh đi, không để dây dưa cho chúng làm mệt mình. Tay phải gặt, *cut, le*, và nhứt là phải *tĩa ra hai bên* làm cho kẻ nghịch chạy vọt mà phải dễ sần trống, mình mới có thể giứt được. Ở đây, mình cũng phải coi chừng cái bộ chơn của mình. Nhiều kẻ tưởng lầm rằng bắt banh bổng không cần để chơn kỹ lưỡng. Thật ra, để chơn trái đang trước khi đánh trái banh bên thuận, để chơn mặt đang trước khi đánh trái banh bên nghịch, rất cần

yêu ở trên lưới hơn là ở dưới mức sân. Nếu làm thường được, mình nên ấn cái mình theo trái banh, để nó chúi nặng hơn. •

Còn nếu mình ở dưới lưới, thì mình phải bắt banh lúc nó xuống cao gần đầu gối, hay là cao ngang chỏ vai của mình. Đừng có vì có gì mà vạy trái banh bắt bồng : miếng đó ít khi công hiệu lắm, vì mình muốn vạy banh phải sửa soạn trước kia, và trái banh vạy khó cho mình làm chủ nó như trái banh ngay, hay là banh chúi.

Tóm lại, bắt banh bồng lợi hại lắm, song phải tầm đường giắt cho mau, càng dây dưa càng nguy hiểm cho mình.

E. — Vích banh vòng (Lob).

Đối với các cách đánh đã kể trên, người ta coi sự vích banh vòng như một người « bà con nghèo » vậy, chớ người ta không không ngờ rằng chơi (lob) mà cho trúng điệu thật là khó lắm. Vả lại, người ta không biết cái « lob » có ích lợi gì, bởi vì nhiều người đến khi túng nước, vích đại lên cầu may rủi mà

Kiểm cùng Saigon không có :

Sao lại không ghé **CHIM-SPORTS**

thôi. Thật ra không biết chơi banh vòng lắm khi mình tự buộc cái thua vào mình.

Banh vòng nhưt là dễ thủ, song có thể dùng để công được, khó chơi lắm. Vòng giỏi, banh phải lên cho *cao* và cho *dài*, như thế bên nghịch mới khó trả lại. Khi nào mình ở dưới sân, một đôi khi ở gần lưới, mà bị một trái banh chạy mau kho đở quá, nếu đánh mạnh trả lại, e nó dính lưới hay là đi ra ngoài, nên tốt hơn là đưa qua khỏi đầu người nghịch, để mình lấy thế lại, mà chờ trái khác. Nên chi, không phải ở dưới sân mới dùng miếng «lob» được mà thôi; ở gần lưới cũng có thể dùng được, nhưng miếng sau khó làm lắm, hãy dè dặt mới xong. Cách đánh là phải thùng thảng và vừa vặn, hứng trái banh ở dưới thấp, đưa ngay tay lên trời, cầm cái vợt cho chắc như mình đánh bên thuận thật mau vậy. Trái banh phải nắm chắc chắn chính giữa cái vợt của mình, nếu không thì mình đem «của» cho chúng hốt.»

Đưa *banh vòng* không phải dễ đâu: cầu phải lượng cái sức của mình, và nhắm cho kỹ, mới mong làm cho chúng hụt giò được. Đối với người bắt banh bổng giỏi, nếu không có miếng đó thì chắc khó trừ. Nhưng, không phải dùng đâu cứ vịch lên đó. Lúc nào mình tưng rỗi lắm mới dùng đến nó, để làm cho kẻ nghịch

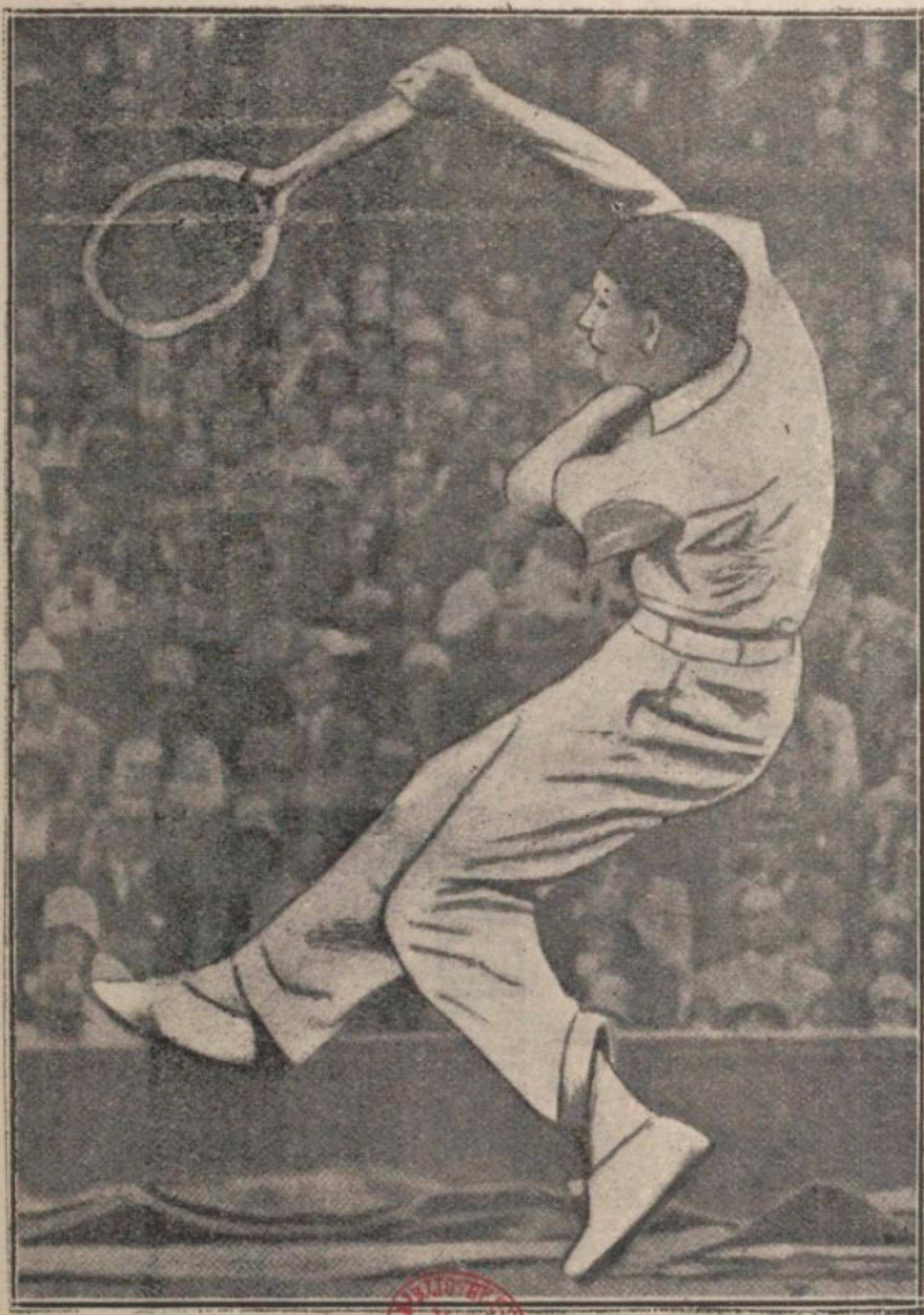

phải lui bước, và để mình giữ lấy nước của mình.

G. — Đập banh cao (Smash).

Miếng *đập banh cao* để trừ miếng vịch banh bổng. Nó giống như miếng giao banh, nhưng khác hơn là mình không chờ trái banh dừng lại mà đánh, mà lại đón trước nó hễ vừa tay thì nhảy lên đập mạnh liền.

Miếng này là miếng giết, nên cần phải đánh cho dữ, hơn miếng bắt banh bổng thường. Khi tấn, khi thối, lúc tả, lúc hữu, lúc nào mình cũng phải xem banh cho kỹ, và giữ cái bộ cho đều, cho mau, và cho đúng. Miếng *đập banh* (smash) khó hơn miếng giao banh (service) vì giao banh (service) là mình thấy lên mình đánh, còn miếng *đập* (smash) là người ta thấy cho mình đánh. Đánh « smash » phải đánh bằng xuống đừng có ý vạy trái banh, vì mình cần sự di mau của nó. Đánh giỏi phải nhắm thế nào tẹt gần trụ lưới, hay là vào gốc dưới sân. Đập banh ở mặt dưới (smash de fond) cần phải theo nó mới vô thường. Cần nhứt trong khi đánh « smash » là mình phải có lòng tự-tin. Đây là lời khuyên của vô địch LACOSTE. Quả có thể, nếu mình không vững trong dạ, thì chẳng khi nào đập vô bao giờ. Trái lại, nếu mình tự tin lấy mình, thì mười trái mình lượm cũng được bảy tám.

BOROTRA đập banh cao (smash)

CỔ NHÍÁC

JULIES ROBIN

Thơm và ngon hơn hết

Trong một bàn, mà được số đó, chúng thất sắc không ai dám đỡ miếng giồng cầu mà đối đãi với mình.

H. — Bắt banh xà (demi-volée).

Banh xà là banh mới vừa đụng đất thì văng lên liền, nhưng còn ở thấp dưới đất. Miếng bắt banh xà này là miếng đánh coi lịch sự vô cùng, nhưng thật là miếng khó đánh và ít công hiệu. Khó vì mình ngó xuống coi nó bay lên nửa chừng rất khó hơn là ngó banh vòng trong các miếng khác. Nếu banh nhảy sai một mảy mủng, thế là mình phải đánh hỏng ngay. Ít công hiệu, bởi vì ta không có thể đập được một trái banh thấp và gần lưới quá như thế.

Miếng bắt banh xà này tức là miếng đánh bên thuận, hay là bên nghịch nhưng mình bắt banh tự nhiên thấp và sớm mà thôi. Đánh demi-volée mình chỉ nên quơ nghiêng nghiêng cái vợt, làm thế nào cho trúng trái banh, nó bay đến trước mà thôi, chớ đừng có « tổ » mạnh như mình đánh drive hay là revers vậy. Đã không ăn người được, còn lại làm thua lấy mình. Lúc nào mình tránh được cách bắt banh xà như thế, thì nên đập trái banh cho bằng xuống thì tốt hơn.

Đánh demi-volée được vừa mau, vừa dễ
banh lại khiến cho kẻ nghịch bất ngờ lắm,
nhưng đừng lấp-lửng, mà luống hoài công.

Các cách đánh, anh em đã một lược trải
qua bây giờ chỉ còn việc cầm binh ra trận, tôi
muốn nói xách vợt để tranh tài cao thấp.

IV

CÁCH, THỂ KHI CHƠI

Ta đã biết sơ qua các cách đánh rồi, bây
giờ phải làm thế nào chơi cho trúng điệu, cho
vừa mắt ? Tóm lại, cho ra một người biết
chơi ? Mình cầm vợt bước vào sân tơ-nít rồi,
nên tỹ mình cũng như một người vừa làm
tướng, vừa làm binh xông vào trận mạc vậy.
Nên chi, xin nhớ « biết mình biết người » là
đầu hết.

Biết mình. Sân tơ-nít là một trường luyện
tập gân cốt đã đành rồi, nhưng nó cũng là
một trường luyện tập tánh tình của ta nữa.
Người biết chơi phải cẩn thận chỗ này lắm,
kẻo để người cười mình không có tư-cách
con nhà thể-tháo.

Cái tư-cách này có thể lấy câu sau đây găm
vào trí não : mình hãy làm chủ lấy mình, và
hãy coi người đối thủ với mình như là mình

vậy. Vui-vẻ, ôn-hoà, thành-thật, dầu ăn, dầu thua chi cũng mặc. Bao giờ mình cũng nên dặn bảo lấy mình rằng: « Đừng thõ lộ ra cái vẻ cộc cằn, những lời thô-tục » làm mất cái niềm hoà khí của anh em, và cái danh tiếng của hội mình. Ở đây chúng tôi không có ý giảng luân-lý cho ai, song cần *dặn hờ* anh em mới tập luyện, kéo nhiều khi sanh ra ác-cảm vô ích, chích-mát dở dang.

Biết người. Nghĩa là biết cái sở trường và cái sở đoản của kẻ chơi với mình.

Tùy theo lúc mình đánh chiếc, hoặc là đánh đôi, mình nên xét qua cái chỗ yếu, chỗ nhược của họ, để đối phó cho dễ, chẳng khác nào như một người tướng xét binh thế của kẻ nghịch mình vậy.

Thữ lấy sự đánh độc chiếc mà nói. Trước mặt, đương có người bạn đợi giao chiến với mình, mình phải tìm cách đối phó thế nào ?

Trước hết mình hãy coi lại lưới cao, hay thấp. Để một cái vợt đứng, và một cái vợt nằm trên đầu, thế là biết đặt lẳng lưới có vừa cùng chẳng, sau mới bắt thăm coi ai giao banh trước, hay là giành chỗ thuận. Nên lựa *service* trước, nếu mình giỏi *service*. Còn như kẻ nghịch lựa *service*, mình lựa chỗ (camp),

nên lựa bên xấu hơn, rồi *jeu* đầu dặng khởi sự đánh.

Mình nên chủ ý, tỉnh-táo, trì-chí, và quyết thắng, nghĩa là tin lấy mình. Banh qua, trả lại ; banh lại, trả qua, bây giờ mình mới lo về thế.

Chơi *to-nít* có hai thế này là đầu hết :

1. Lựa chỗ tấn thối thế nào, mà mình đánh trả lại đủ cách, coi như tự-nhiên vậy.

2. Làm cho người nghịch của mình không giữ nguyên chỗ, và nguyên bộ được dễ chống trả lại với mình.

Coi vậy, thì đủ biết trong sự chơi dùng sức nhiều, song dùng trí không phải là ít. Muốn được hai thế nói trên, thì phải đem « binh-thơ » mình đã trải qua trước rồi, ra mà ứng dụng. Tùy tánh tình, và tùy cách chơi mỗi người, nên không có thể chỉ rõ được cho mỗi người mỗi cái trận-thế riêng, nhưng có một vài điều khôn đại về cách tấn thối trên sân, tưởng cũng nên chỉ qua tưởng không phải là vô ích.

VỢT HIỆU

“ COUPE DE MALAISIE ”

ra đời năm 1930

Trước hết về sự *giao banh*, và *bắt banh*.

Coi những người chơi giỏi thì thấy họ giao banh thường thường đứng xa mức sân một chút mà thôi, và gần đường chỉ chính giữa sân. Đánh độc chiếc đùng có bỏ đường chính giữa mức sân (*milieu de la ligne de fond*) nhiều quá.

Đến khi trả banh lại thì họ đứng gần chính giữa hai cái đường mà có thể bên nghịch giao hai trái banh qua khó đỡ hơn hết. Đứng như vậy để phòng hờ banh, và khỏi bị chúng gạt gẫm mình, hoặc chơi mạnh, chơi nhẹ, chơi cụt, chơi dài v. v. Khi banh đã giao và trả lại xong rồi, thì mình phải biết nên để banh nhảy xuống đất rồi mới đưa qua, hay là banh đương còn bay mà trả lại liền.

Nếu muốn bắt banh đương bay bổng, tốt hơn là phải chạy mau lên lưới liền, vì bắt banh bổng mà được kết quả nhiều là nhờ chơi gần lưới. Khi lên như vậy, thì đừng có ngừng lại mà chờ banh, mà phải lên tuốt đón banh, chừng nào mình đánh rồi mới thôi. Bắt banh bổng ở lưới, sợ nhất là họ vịch banh ra khỏi đầu ra đằng sau lưng mình báo hại mình chạy ngược lại đỡ mệt nhọc lắm. Nên phải tập cách đập banh bay cao để ngửa cái « *lốp* » khôn khéo ấy.

Khi muốn lui về, thì hãy về chính giữa sân, gần đường chia hai khoãn vườn giao banh (carrés de service). Phải tránh cái khoãn mà trong các sách tơ-nít gọi là « *khoãn cấm kỵ* » (zone interdite) ở dưới mức giao banh, và trên mức sân một chút. Ở đó chỉ có hai cách bắt banh mà thôi : hoặc bắt banh bay thấp (volée basse) hoặc banh lên nửa chừng (demi volée), nhưng hai cách ấy trừ phi các tay rành nghề ra, thì ít ai mà chơi cho giỏi lắm.

Trong lúc này, mình nên nhớ chỗ yếu của người đối thủ mình. Nếu thấy họ đánh thuận giỏi, thì phải tránh bên đó, để qua bên nghịch. Mà thường thường ai cũng yếu bên nghịch hơn, nên phải đưa qua bên nghịch. Nhưng có lúc, mình đừng sợ chỗ hay của họ : thỉnh linh đưa qua chỗ đó, họ không hờ trước, nên họ tự làm thua lấy họ, mình chẳng mất công chi.

Đối với người đánh mạnh, thì mình hãy lo đỡ qua, và để lại cho khôn khéo.

Đối với người đánh theo, mình hãy trả cho mạnh, và cho thốn, cho sâu.

Đối với người bắt banh bằng hay, mình hãy đánh sà lưới, hay là vòng lên cho họ lui về cố thủ.

Đối với người đánh đều, ai bền chí, khôn khéo, gan dạ hơn thì thắng.

Đánh trái nào kỷ trái nấy đó là lẽ tự-nhiên rồi, song có khi *phải liều* mới được : giả như mình đến 40 — 15 rồi, còn một trái banh nửa thì thắng. mình phải biết tùy cơ hội đương lúc bên nghịch sợ thua mà công kích hấn-hái, vì cái sợ thua ấy mà họ tự làm thua lấy họ không chừng.

Như trên đã nói, trong sự chơi tơ-nít, cái đầu làm việc nhiều hơn cái tay nên khó. mà xét cho kỹ những phương-pháp nào dễ thắng người được, nên chỉ mình chỉ trông cậy lấy mình, trông cậy cái sức-lực, và sự khôn khéo của mình mà thôi.

Tranh đấu với nhau có ăn có thua vẫn là thường sự, song người biết chơi tơ-nít không khi nào lấy *sự ăn làm trọng*; chơi với nhau yếu tại cái hay dở mà thôi. Mình ăn bởi vì mình có hơn kẻ nghịch một chút, chớ không có gì nên để ý, kiêu căng lắm. Những trái banh nào người ta chơi hay mình phải khen, cũng như khen lại mình vậy. Khi nào mình thấy người ta mệt, đừng có ráng mà giúrt cho mau mau ; khi nào mình mệt, mình chớ khá làm bộ kiểm cờ nghĩ lâu. Khi người nghịch chưa đứng chỉnh tề đừng vội vàng giao banh. Nhưng đối với người đồng sức mình, ăn được mau chừng nào lại càng hay chừng nấy, đừng để nhơn tình.

Đánh tơ-nít có nhiều sự trái ngược lạ lùng lắm, gần thua, lại thắng; gần thắng lại thua không có chừng đối được.

Tóm lại, không phải nhắm mắt đung đầu đánh đó, mà gọi mình biết chơi tơ-nít. Biết chơi khôn khéo đủ điều, tùy người, tùy lúc, xét mình, biết người; không lấy sự ăn thua làm quan hệ.

V

TỪ DƯỚI SÂN LÊN TRÊN LƯỚI

Cách thế khi chơi ra sao, trong chương trước, đã bày tỏ, bây giờ ta cũng nên dừng lại một đôi phút mà xét kỹ về sự hoặc đứng dưới sân, hoặc lên trên lưới nhiều hơn một chút.

Khi nào mình ở dưới sân mà gặp một người ưa lên lưới bắt banh, mình không còn dự dự chi nữa : mình đánh banh được mau chừng nào thì đánh chừng nấy, đánh đủ tợn được bao nhiêu thì đánh bấy nhiêu. Phải đưa banh rọc theo đường rãnh cho dài và cho mau, xa vôi của họ đi, hay là đánh băng sòng cụt cụt vừa qua khỏi lưới thì rút dưới chơn họ. *Mình không cần coi họ bắt banh bằng sở trường bên nào, vì trong lúc mình xem như thế, thì họ đã đoán trước được, mình muốn để banh chỗ nào*

rồi ; mà hễ họ biết trước được, thì nguy cho mình lắm. Nên chi mình phải ráng làm sao mà thay đổi đường đi của trái banh mình hoài, làm cho họ vói không kịp. Lâu lâu cũng nên thừa đánh cho họ tréo chơn (contre pieds) hay là buộc cho họ chạy, để banh hai lần một chỗ cho họ không phòng hờ trước được.

Mỗi khi người đứng dưới sân mà biết kẻ nghịch trên lưới muốn trả banh lại mạnh bạo, thì mình không nên đứng yên một chỗ, trái lại, phải đoán trước họ muốn để banh chỗ nào.

Muốn làm cho người chơi trên lưới khó thở với mình, mình đánh drive, và đánh lob thay thay đổi đổi. Chĩ có cách vịch bổng (lob) mới có thể cứu mình được, trong lúc mình không thể đánh trả lại mau. Dùng thế như vậy là muốn buộc người chơi trên lưới không dám lên gần lưới thường, ở chính giữa sân, mình mới có thể thọc nách, hay là đánh dưới chơn họ.

Nếu mình phải trả lại một trái banh của họ ở dưới sân đưa qua mau cho mình, mình cũng ở dưới sân, thì không cần gì đánh vói vàng lắm, nên đánh trái banh chậm mà dài, khiến cho họ chơi bên nghịch mà trả lại cho mình.

COI CHỪNG MẤY ANH CẦM VỢT **KIÊM-TIEN ?**

Khi trái banh kẻ nghịch không khó trả lại mình hãy thừa cơ ráng mà đánh cho họ khó đỡ lại, nên giao bên phía nghịch của họ.

Tùy theo người chơi với mình, mình hoặc công hoặc thủ. Đối với người bắt banh bổng hay, chỉ đợi có dịp tốt chạy lên lưới liền, thì mình nên đánh dài chừng nào tốt chừng nấy ; đánh mạnh tốt hơn là dễ banh.

Nhưng đối với kẻ không ưa bắt banh bổng, thì mình nên chơi khi thì trái cụt, lúc lại trái dài, lúc lại đánh tréo, làm cho họ phải chạy tứ tung. Ở dưới sân mãi không bao giờ thắng ai được đâu. Mỗi khi mình biết được kẻ nghịch chỉ dựa qua yếu đuối, hay là mình bắt dạng trái banh cụt, thì nên chạy ào lên lưới, giúrt cho rồi. Không biết tùy cơ hội ấy, tức là mình cho họ khuyen điểm đó.

Lúc nào mình biết mình chơi ở trên hay hơn ở dưới, lúc nào mình nhứt định lên lưới thường thường, phải ráng làm sao cho kẻ nghịch đừng trả banh dài quá cho mình ; mình cố sức đánh cho thật mạnh, rồi chạy lên chặn liền.

Khi mình lên lưới rồi, đều cần nhứt là mình phải dễ banh quá lảng vói của kẻ nghịch, và đừng đánh mà thủ. Lên lưới không nên lựa chỗ yếu của họ mà đánh, hay là đánh banh cứ

ở một chỗ, đừng làm cho họ khó đỡ, mà lại hề gặp banh thì cứ việc *giút ngay*, không diên trì chi hết.

VI

ĐÁNH ĐÔI (DOUBLES)

Đánh độc chiếc, thì một mình mình một chỗ muốn day trở thế nào thì tự ý, tùy theo cách đánh, và sự khôn khéo của mình, song ráp trận vô đánh đôi, chưa chắc người đánh độc chiếc giỏi mà đánh đôi giỏi được. Vẫn biết, mình cũng chơi theo mấy cách của mình, song khi đánh đôi, thì không thế nào đem hết cách riêng ấy để ứng dụng cho thường. Sao vậy ? Vì trong độ đánh đôi, mình phải biết nhường người, ép mình.

Muốn đánh đôi cho giỏi cần phải biết bắt banh bổng, và gát lưới cho hay. Độ đánh đôi có thể gồm vào sự tranh bắt banh bổng với nhau bên nào lên lưới thường, thì phần đắc thắng về bên ấy.

Người mình đánh đôi có tật kể ở dưới người ở trên, thành ra đánh chậm, và dễ lỏ trống nhiều. Hiện nay đầu đầu, người ta cũng tập đánh hai người lên lưới một được choán gần hết sân mà đoạt banh bổng.

Sau cách chơi banh bông, thì cách giao banh cũng lợi hại lắm. Giao banh thiết cao, thiết mạnh, tức là thủ thắng được hết sáu bảy phần mười rồi. Nhưng trái lại, khi-chơi độc chiếc, thì mình đứng gần mức dưới sân, còn chơi đôi thì phải đứng giang xa xa hơn nửa để trả lại trái banh bằng sông cho dễ.

Một đôi khi nên để banh « xẹt vịch » gần đường trung tim (ligne médiane) thì tốt lắm. Để như vậy là khỏi sợ người ta thọc bồ mình theo rãnh (couloir) và tránh trái banh đánh băng ngang mình, khi mình vội vã chạy mau lên lưới.

Người ta giao banh cho mình, mình phải trả lại thế nào tránh người bồ kẻ nghịch đương hờm ở lưới đi, và làm cho kẻ giao banh, đánh banh bay thấp (volée basse) hay là bay nửa chừng mà đưa lại cho mình.

Tóm lại, khi trái banh đương qua lại, trong trận đôi, thì thế đánh có thể tóm tắt như sau này :

1. Ráng đánh banh mau chừng nào càng tốt chừng nấy, khỏi vờn của kẻ nghịch mình, nếu mình ở một mình hay là đứng với bồ mình trên lưới.

2. Nếu mình ở mức sân, còn kẻ nghịch choán chỗ lưới mình phải đánh cho mau qua sát lưới, hay là (lob) vịch bổng đằng sau lưng. Nên nhớ : lob cho sâu. Cần phải tránh cái vùng mà ta thường gọi là « vùng cấm kỵ », vì ở đó lại càng cấm kỵ hơn trong lúc mình đánh độc chiếc nữa.

Đánh đôi là nhờ mảnh lời khôn khéo của hai người mới ăn được, nên như trên đã nói, người này phải biết nhường nhịn người kia, đừng giành banh mà đánh một mình hết.

Vẫn biết sự người này bắt banh của người khác không thể nào khỏi được, nhưng khi nào mình giành như vậy, thì mình nên nhớ rằng mình đã không vững bộ để đánh trái sau, và mình để một cái lỗ trống, kẻ nghịch thừa đó mà đánh liền. Nên có giành thì phải giắt cho được. Rồi khi bồ mình có làm thua một vài trái banh, không nên làm cho họ ngã lòng, mà phải làm cho họ nóng chí đánh hăng hái thêm. Đánh đôi có lúc còn một trái banh nữa thì toàn thắng, nhưng chưa chắc thắng được đâu, nên cặp nào ăn ý, kỹ-lưỡng, trí chí, không ngã lòng muốn thắng nhiều hơn thì cặp đó thắng.

Theo tư-tưởng bây giờ người ta cho sự đánh đôi có giá-trị nhiều hơn sự đánh chiếc, vì mau

lẹ, vui-vẻ nhiều hơn. Mình muốn nên người đánh đôi khá, hãy biết lựa bồ, và đừng thay đôi mới được. Hai người đánh lâu với nhau, thì dễ biết nhau lắm, nên tránh được những sự giành giựt, nói qua nói lại lời-thời. Được bao nhiêu đó, cũng như được thắng hết một phần tư vậy.

VI

THỂ LỆ CHƠI TƠ-NÍT

Tơ-nít là một môn chơi có tánh chất quốc tế nên bất kỳ ở đâu đâu thiên hạ cũng giữ theo một thể lệ mà thôi, về sân, về banh, về khuyên điểm....., đều như vậy cả.

A. — SÂN VÀ BANH.

Sân tơ-nít là một cái hình chữ nhật hoặc bằng đất, bằng cỏ, hoặc bằng cây và bằng xi-măng.

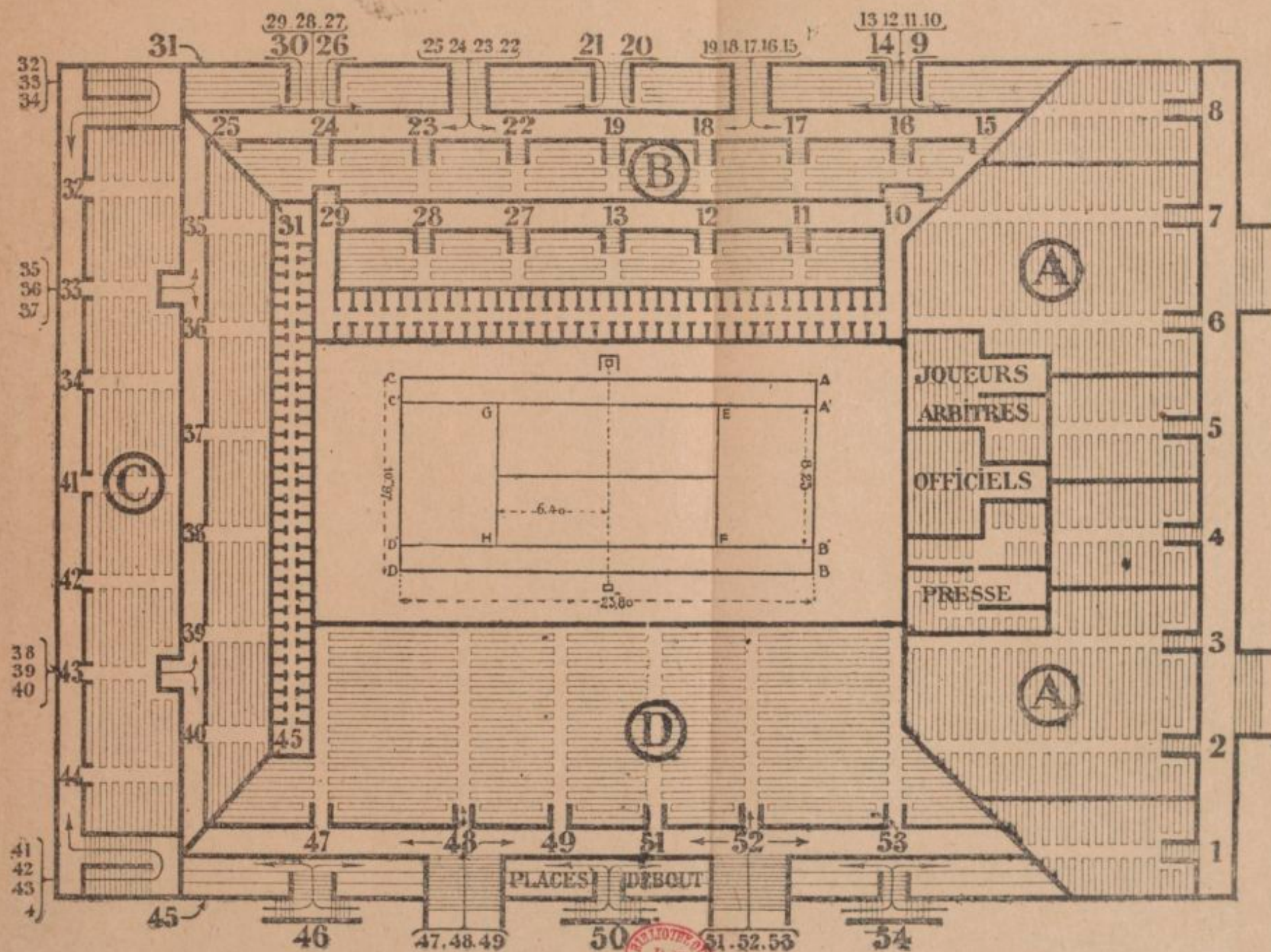
Tùy theo sân đánh độc chiếc hay là đánh đôi bề ngang có khác nhau.

Bề ngang sân chơi độc chiếc phải đo cho đúng 8 thước 23 ; đánh đôi phải rộng đến 10 thước 97.

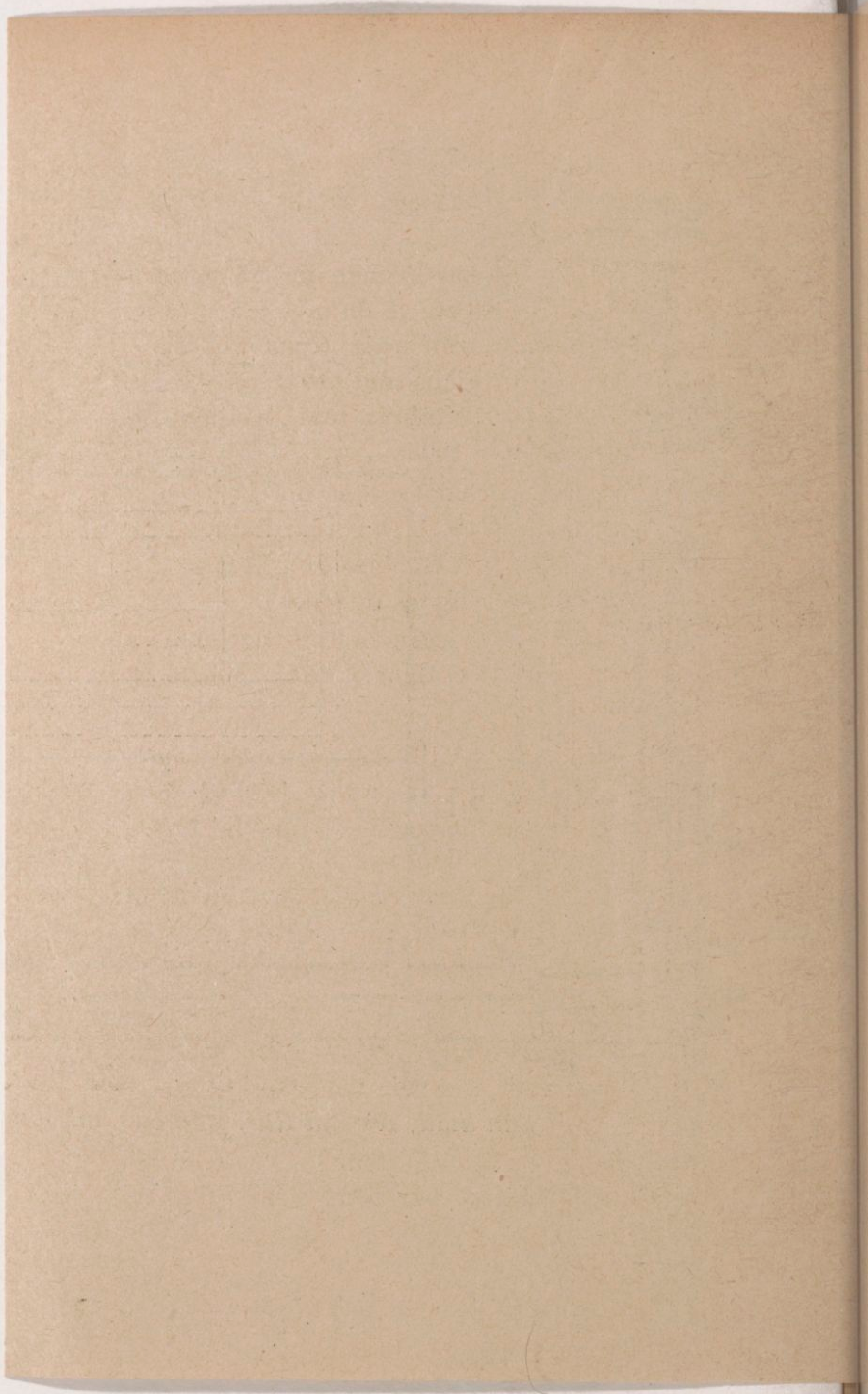
CÓ THỬ VỢT HIỆU **NGÔC-BỘI** MỜI THẤY NÓ CHẮC

3
3
4

4
4
4

Sân Stade Roland Garros là chỗ anh hùng các Nước tranh Coupe Davis.

Dầu đánh chiếc hay là đánh đôi, bề dài phải đo 23^m80 . Trên sân có vẽ đường hoặc trắng, hoặc đen để phân giới hạn trong khi chơi. Chính giữa sân có giăng một tấm lưới bề cao đo từ chính giữa lên trên là 0^m94 ; hai bên, cột buộc lưới phải cao 1^m06 .

Vậy thì cái sân chia ra làm hai bên: một bên có đường A B và C D gọi là đường mức sân (lignes de fond); bên kia đường A C và B D gọi là đường cạnh (lignes de côté).

Mỗi một bên lưới, cách xa 6^m40 , người ta vẽ thêm đường E F và G H gọi là đường giao ban (lignes de service).

Những đường AA' BB' CC' DD' tạo thành hai chữ nhật nhỏ: ấy là hai khoảng ranh (couloirs)... Còn đường M N, gọi là đường trung tim (ligne médiane).

BANH BỀ trực kính (diamètre) trái banh không ít hơn 0^m0637 và nhiều hơn 0^m065 và nặng ít nhất là 53 grammes; nhiều nhất là 57 grammes.

B. — ĐẾM KHUYỀN ĐIỂM THẾ NÀO ?

Minh ăn được một trái banh thì kể được một điểm; ăn được 4 trái mới kể một jeu (ván) trọn. Mỗi điểm thì đếm 15, 30, và 40 rồi mới đến jeu. Nếu hai bên bằng điểm với nhau

(40-40), thì phải đánh thêm hai trái nữa, mới ăn một jeu được. Nếu mình là người giao banh mà ăn thêm một trái đầu, thì gọi là người ở *trong ăn* (avantage dedans) còn mình thua họ một trái đầu thì gọi người ở *ngoài ăn* (avantage dchors). Thua một trái, ăn lại một trái thì huề hay là (détruit) 40 a.

Mình ăn trọn 6 jeux, thì gọi mình ăn một set. Nếu hai bên đồng jeux với nhau, đến 4-4-5-5 v. v. thì ai ăn trội hơn 2 jeux nữa mới ăn một set. Nên chỉ mình phải được 6/4 7/5 8/6 10/8... mới là thắng một set.

Phần nhiều, đánh độ thì đánh 3 sets. Ai ăn 2 sets thì người đó thắng. Nhưng trong mấy độ lớn như tranh vô địch Pháp-quốc, vô địch toàn cầu v. v.. thì người ta kể đến 5 sets. Ai rinh trước được 3 sets thì ăn.

C. — THẾ NÀO GỌI LÀ BANH ĐƯỢC, BANH KHÔNG ?

Đại để banh được khi nào nó ở trong mức, thua khi nào nó ra ngoài mức, hay là vương lưới. Nhưng có nhiều điều khoản riêng nữa, mình cũng cần phải biết.

1. VỀ SỰ GIAO BANH

Khi hai người xách vợt ra, bắt thăm coi ai giao banh trước. Nếu mình lựa chỗ, thì

họ giao banh, còn mình giao banh, thì họ lựa chỗ, thay đổi với nhau như vậy.

Người giao banh đứng hai chân sau đường mức sân, vào trong khoảng đường cạnh thả dài xuống, và đường trung-tim.

Mình phải đứng vững mà giao banh, không được chạy, được đi, nhảy cà-tửng, nhảy cao trước khi trái banh đã qua bên nghịch, chẳng được đập mức.

Nhưng người giao được giỡ một chơn lên khỏi đất rồi để xuống, miềng là hai cái chơn ở sau đường mức sân thì thôi.

Giao banh bắt từ phía bên mặt, rồi đổi qua bên trái, cứ như vậy làm hoài.

Trái banh giao phải lọt vào khoảng chính giữa lưới, đường trung tim, đường giao banh, và đường cạnh cửa sân, đầu mặt bang ngang với cái đường cạnh chỗ mình giao banh.

Trái banh mà té vào một đường trong 3 đường nói trên đó thì kể là được.

CÓ LỖI :

a) Nếu giao banh bên mặt, mà mình lại giao banh bên trái, hay là bên trái mà lại giao qua bên mặt.

b) Nếu người giao banh không đứng y như đã định ở trên.

c) Nếu trái khỏi giới hạn chỉ ở trên, dầu có đựng trên lưới cũng vậy.

Không lỗi

Khi nào người giao không đựng đến trái banh. — Nếu trái banh thứ nhứt mà hư rồi, thì người giao được giao tiếp trái thứ nhì ; nếu trái thứ nhì hư, thì kẻ thua một điểm.

Khi nào giám cuộc không nói banh thua thì phải kể là banh được. Sau khi giao trái banh nữa rồi, thì giám cuộc không được kể hư trái trước.

Khi nào bên nghịch đứng tề chỉnh, mình mới giao banh. Nếu người trả banh mà bắt banh mình giao, dầu chưa đứng vững, kẻ cũng như là đứng vững. Nếu người trả nói mình đứng chưa vững thì không được kể thua trái banh của người giao ngoài mức đã định.

Phải đánh banh lại nghĩa là không kẻ

a) Nếu trái banh đựng lưới mà rớt xuống được (bonne).

b) Nếu mình giao banh trước khi người ta chưa đứng tề chỉnh, dầu banh ấy hư, tốt gì cũng vậy.

c) Nếu mỗi người chơi bị cái gì thật tình ngăn cản không thể giao, và trả banh lại.

Banh đánh lại không trừ cái lỗi trước được.

Người trả banh nếu bắt bổng banh giao chưa dụng đất kẻ là thua.

2. VỀ SỰ TRẢ BANH

Trái banh không dụng lưới, và rớt trong giới hạn đã định trên còn đánh được hoài, nếu không ai phá hư cả. Trong lúc trái banh đang đánh, mình thua một điểm :

a) Nếu mình không trả banh lại, hay là trả banh lại, mà đợi nó nhảy lên đến hai lần, hay là trả banh lại mà nó dụng lưới hay đi tuốc ra ngoài sân.

b) Nếu trái banh dụng thân thể mình, hay là quần áo, hay là món chi mình trùm bọc theo, trước khi nó nhảy lên ; hay là sau khi nó nhảy rồi, nếu nó té không hư.

c) Nếu mình đánh trái banh hơn một lần.

d) Nếu mình bắt banh bổng, trước khi nó qua khỏi lưới.

e) Nếu mình không lấy vợt mà đánh trái banh té, trái banh ấy hoặc tự nhiên nhảy ngược

~~~~~Muốn giúp nhà vô địch~~~~~
XIN GHÉ HIỆU CHIM - SPORTS
~~~~~

qua lưới, hoặc bị gió thổi, hoặc nó bị văng lại hay là bị duyên cớ gì khác nữa.

f) Nếu, trong lúc trái banh đang qua lại, mà mình đụng lưới hay là đụng cây trồng lưới, bằng thân thể, y phục, cái vợt của mình, đầu cái vợt mình không còn cầm trong tay cũng vậy.

g) Nếu cây vợt rời tay mình mà đập trái banh mà trái banh rớt xuống không hư.

h) Nếu mình cầm vợt chạy theo ủi trái banh, chớ không phải đánh.

i) Nếu muốn tránh lưới mà mình nhảy đại qua, trong lúc trái banh đang qua lại.

j) Nếu mình trả hư một trái banh bắt bồng, đầu trái banh ra ngoài sân cũng vậy.

Nếu trái banh qua lại mà đụng ghế giám cuộc, đụng người giám cuộc, hay là quần áo, sau khi nó nhảy lên, thì người nào đánh người ấy được điểm ; nhưng trước khi trái banh đụng đất, thì kẻ nghịch lại được điểm. Trái banh trả lại kẻ tốt, đầu đụng lưới cũng vậy, hay là đi ngang ở ngoài trụ, mà lọt vào trong giới hạn sân. Banh kẻ được khi nào nó té trúng nhằm đường gạch, đầu trúng phốt cũng vậy.

Trở lên trên, ấy là thể lệ trong khi đánh độc chiếc, sau này là thể lệ đánh đôi.

Thể lệ đánh độc chiếc cũng dùng trong sự đánh đôi in hịch như vậy, song có mấy điều cải cách thêm dưới đây.

Bắt thăm xong rồi, bên nào làm service trước, thì bên ấy nhứt định coi ai giao banh qua jeu thứ nhì. Người bồ của kẻ giao banh trong jeu đầu hết, đến jeu thứ ba mới giao banh ; còn người bồ giao banh jeu thứ hai, đến jeu thứ tư mới giao banh, cứ thay đổi với nhau cùng một thứ tự như vậy chơi cho đến chót.

Xong mỗi jeu, thì thay phiên nhau mà giao banh. Thứ tự giao banh đã sắp đặt rồi không được đổi qua đổi lại,

Cấm không cho người này trả banh service thế cho người kia. Nếu ai làm như vậy, và nếu trái banh được, thì người giao banh kẻ mình ăn một điểm (point).

● Người trả banh cũng không được thay đổi chỗ để lãnh service trước khi hết set ; nhưng đến set sau thì thay đổi được.

Nếu một người chơi mà đánh sai phiên của mình thì người giám cuộc biết được phải sắp thứ tự service lại, nhưng khuyên điểm, hay là

banh hư, làm ra trước khi biết sự lộn lăm này, không có bỏ. Nếu đánh hết jeu rồi mới biết lăm, thì jeu ấy sẽ về bên nào ăn ; rồi ở bên giao lăm ấy hãy đổi trái lại với nhau mà làm service.

Nếu trái banh service đựng bờ người trả banh trước khi văng lên, người giao banh ăn một « bon », dầu trái banh giao ấy là trái đầu cũng vậy.

Thế nào mặc dầu, nếu trái banh trước khi chưa nhẩy lên mà đựng nhằm một người nghịch bên kia, hoặc là đựng quần áo, hay là vật gì mang trong mình, thì người giao banh được kể mình ăn một bcn. Nếu trái banh nhẩy lên rồi, mà banh ấy tốt cũng kể như vậy. Giao banh có lỗi, khi nào trái banh của người giao đựng bờ mình, hay là quần áo, và vật chi mang theo, trước khi trái banh đựng đất.

PHẦN PHỤ

VII

LỊCH-SỬ TỜ-NÍT

Ta không cần truy-nguyên tận hồi người La-Mã qua chiếm địa phận nước Pháp khi xưa (La Gaule) mà làm gì, vì chính hồi đó người La-Mã đã có một cách chơi banh nắm tay liên và bắt cũng gần tương tự với điệu chơi tờ-nít hiện thời. Ta chỉ nên biết rằng, cách liên banh bằng tay của người La-Mã trên kia thay đổi lần lần, biến hóa thành cái điệu chơi banh liên mới (jeu de paume) sáng xuất từ trào thái tử con vua Philippe Le Bel kia lận.

Nhưng đến năm 1450, thì người Pháp không lấy tay mà liên banh nữa, lại dùng cái vợt. Cách chơi ấy năm 1830 thì người Anh bắt chước đem về xứ sở mình. Nhưng người Anh thay đổi nữa, thét rồi thành ra cách chơi mới khác. Cách chơi mới này truyền sanh Ấn-Độ rất mau, sau có một người quan-võ Anh ở Ấn-Độ tên Wingfield sáng chế lại, nó mới trở về chánh quốc. Trước kia nó tên *jeu de paume racket, sphairistique*, sau rồi mới đổi ra là *Lawn-Tennis*.

Năm 1875, tờ nhật-báo ở Anh tên *The Fied* treo giải-thưởng đánh tơ-nít ; cuộc chơi tơ-nít bắt đầu phát-đạt từ đó. Chững mới có người lo chế trái banh lại. Trước kia trái banh bằng cao-su, sau có một người Anh tên *J. M. Heathcote* bày cái bọc lòng trừa trắng ở ngoài, đến bây giờ đâu đâu cũng vẫn giữ nguyên như thế !

Muốn cho điệu chơi có thể-lệ chứt định nên có một ban ủy-viên đặt ra để coi sóc về việc ấy ; thể lệ thay đổi, thêm bớt nhiều lần, cho đến năm 1880, thì mới nhứt định được.

Năm này, tơ-nít lại trở về nước Pháp. Ban đầu, duy có mấy nhà sang trọng, giàu có mới có thể chơi tơ-nít được mà thôi ; từ năm đó đến năm 1900, công chúng cũng chưa biết chơi tơ-nít ích lợi và vui thú thể nào.

Nhưng cuộc chơi của mấy nhà sang trọng giàu có trên kia, vì có tạp chí báo chương cổ động dự vào, nên công chúng mới chú đến, xô nhau bắt đầu luyện tập ban đầu trên các sân xấu xí mà thôi.

Từ năm 1900 về sau, thì cuộc chơi tơ-nít phát đạt rất mau chóng, vì năm ấy có một nhà triệu phú ở nước Mỹ tặng cho các nước hoàn cầu một cái giải-thưởng rất quí giá : cái coupe bằng vàng và ngọc thạch của ông *Duane Davis*.

Coupe Davis đặt ra rồi, thì nhơn tài thể-thảo ở Âu, Mỹ sanh sôi ra nhiều lắm, trước nhứt ở Úc-dại-Lợi, ở Anh-Quốc, ở Huê-Kỳ và ở nước Pháp. Giữ được Coupe Davis tức là chiếm được giải quán quân ở hoàn cầu, cho nên nước nào nước nấy mỗi năm đều phải đại biểu đi tranh tài cùng khắp Âu-Mỹ.

Âu, Mỹ là hai vùng họ chia ra để thử sức với nhau ; nước nào đi đến độ chót, thì mới được tranh đua với nước giữ « Coupe ».

Kể ra khi có cái Coupe Davis đến giờ — trong lúc giặc Âu-Châu không có tranh — thì nước Úc-dại-Lợi giữ được 6 năm.

Anh-Quốc giữ được 5 năm.

Huê-Kỳ giữ được 10 năm.

Pháp-Quốc giữ được 4 năm.

Các nước trên đây, trong trường thể-thảo mà được danh nổi như cồn, tiếng vang hơn sấm, đều nhờ anh-tài của họ tận-tâm kiệt lực rất nhiều, kể trước giặc người sau, người sau kể kể trước, ai ai cũng muốn gìn giữ tiếng tăm cho nước nhà mình hết thấy.

Các nhơn tài ấy, đáng nhớ nhứt là mấy tay sau này :

NƯỚC MỸ : Malcolm Witmann, Divight F. Davis, William T. Tilden, William M. Johnston

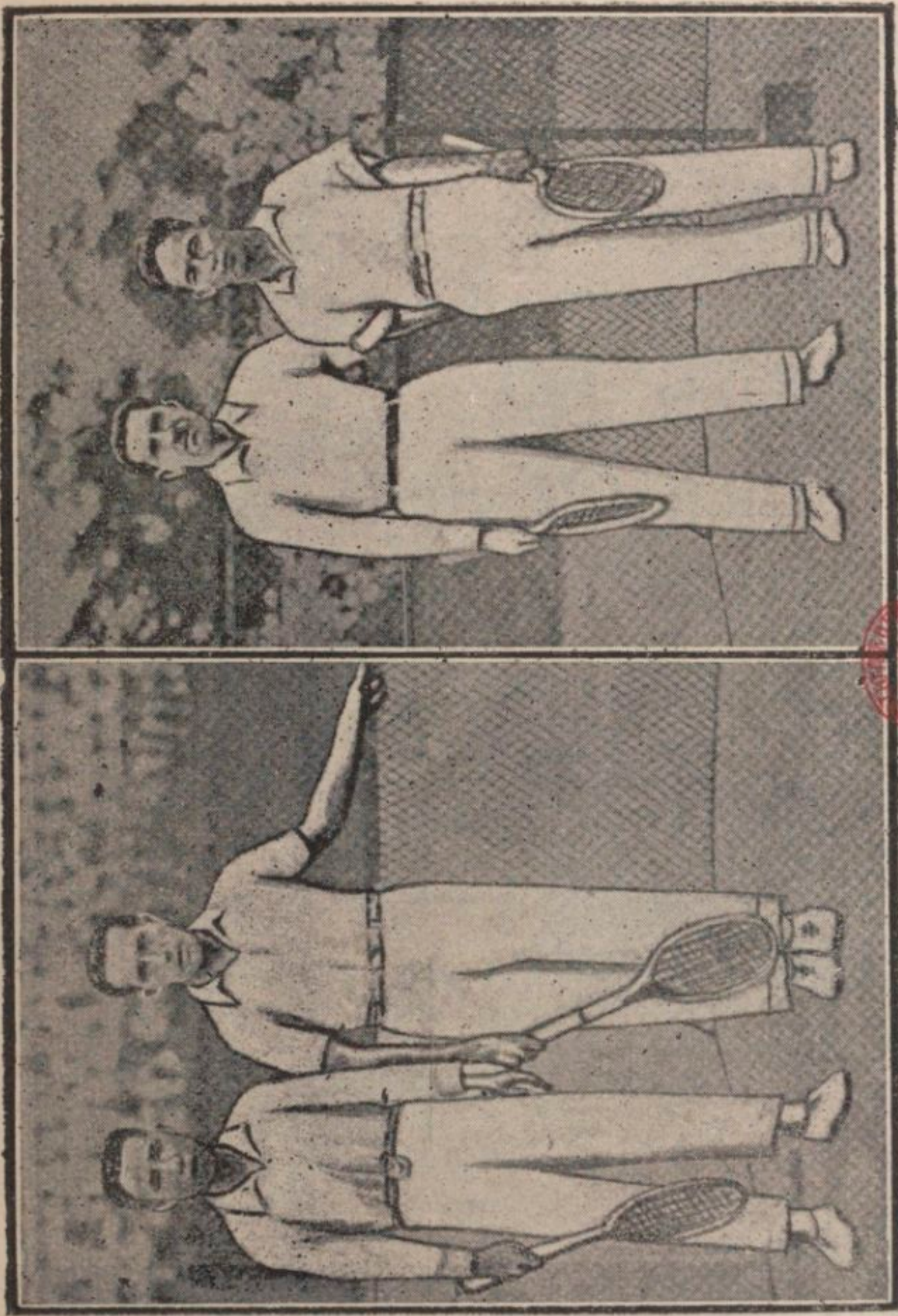
Gerard L. Paterson, Vincent Richards, Hen-
nissy, Hunter, Lott, Allison và Van Ryn.

NUỚC ANH : Hught. L. Doherty, Sidney
Smith, Charles P. Dixon, F.Kingscote, Austin

NUỚC ÚC : Anthoney F. Wilding, Normann
E. Brookes, Alfred W. Dunlop.

NUỚC PHÁP : René Lacoste, Henri Cochet,
J. Borotra, J. Brugnon, Bossus v. v.

Phong trào tơ-nít lang-tràng cùng khắp thế-
giới, dầu cho xứ mình là hèn, yếu, cũng không
thể tránh khỏi, và không thể không bắt chước
được. Nhờ mấy ông học sanh ở Hà-nội lối 15
năm nay, đem về, nên ở Nam-Kỳ mới lần lần
có người vun quén cái nền tơ-nít. Dầu rằng,
sánh ta cùng người, thật chẳng khác nào đem
mắt cá, mà sánh cùng hột châu, nhưng có kẻ
trước, mới có người sau, nên tưởng ghi công
tiên phuông cho Huỳnh-văn-Chim và Huỳnh-
văn-Giao không phải là qua đáng vậy. Trên kia
chúng tôi đã mạng danh các nhà vô-địch ở
hoàn-cầu ra, nếu đem Chim, Giao mà cho
đứng ngang hàng thật là quá ư cuồng vọng,
kiêu căng lắm. Song Chim Giao là người dẫn
lộ cho đoàn hậu tấn biết ngó ra nước ngoài,
tưởng thuật sơ ra đây cái tiểu sử hai nhà vô-
địch bốn xứ, hầu cắm một cây cột đầu trong
lịch sử thể-tháo nước ta, cũng có chỗ lượng
thứ cho được vậy.

CHIM VÀ COCHET

BRUGNON VÀ GIAO

Tranh tài tại Saigon năm 1929

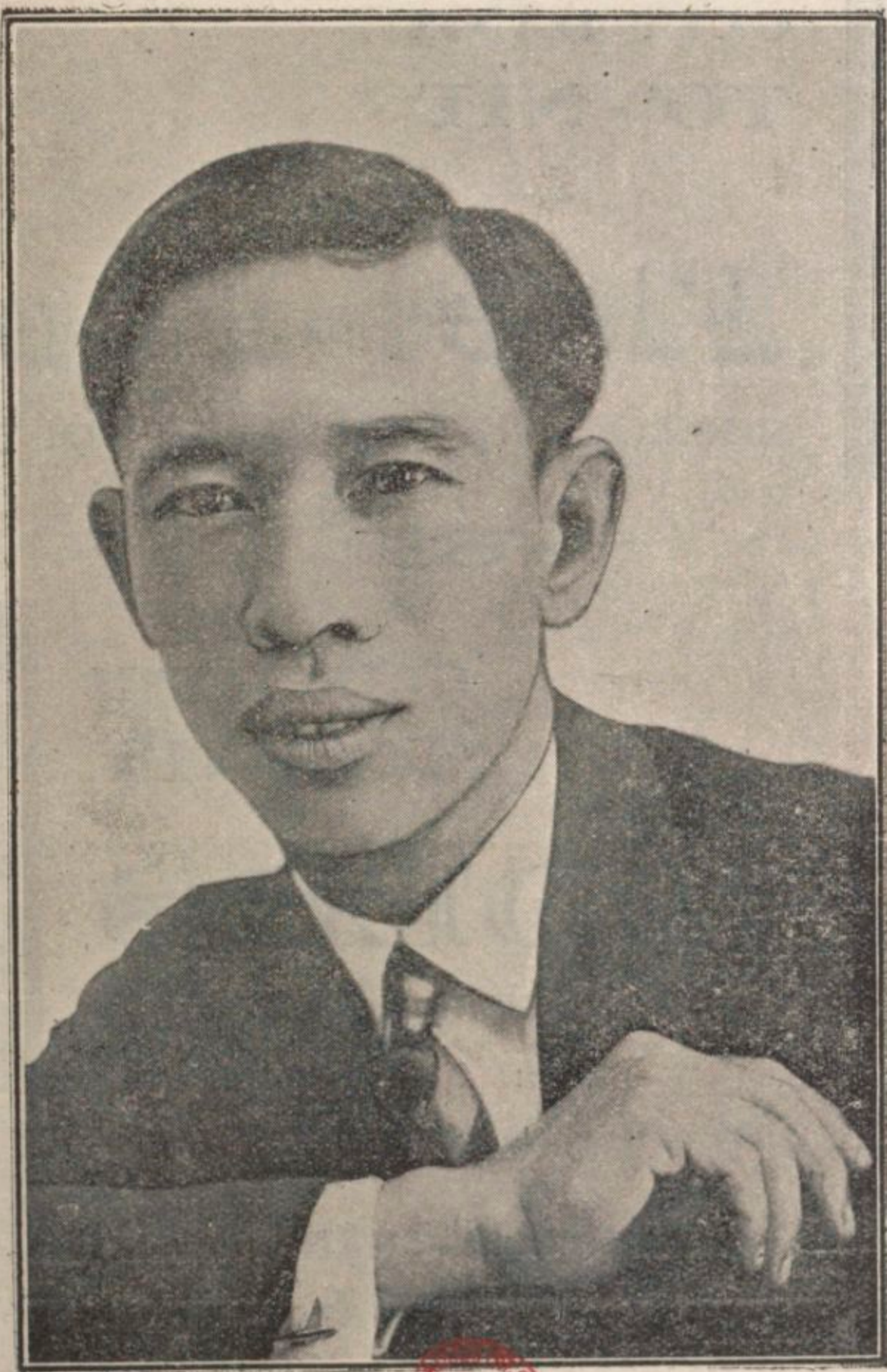
IRAQUETTES

Slazengers	52 \$
Darsonval breveté	38 -
Davis Cup	38 -
Thonet Amir	37 -
Sykes Ruby	35 -
Darsonval	32 -
Sheen	30 -
Ayres All Englend	26 -
Ayres M. X. D.	24 -
Ayres Wimbledon	24 -

CHIM SPORTS

18, Rue Sabourain -:- Saigon

Téléphone : 113

CHIM Vô-dịch Đông-Dương

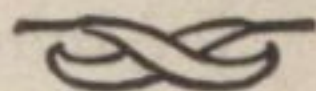

GIÀY DÀNH
TO' - NÍT

HIỆU

Fleet - Foot

SEMELLE CRÊPE GIÁ **5 \$ 50** MỘT ĐÔI

GIÀY DÀNH
TO' - NÍT

HIỆU

DEBS

Semelle Crêpe giá 4 \$ 00

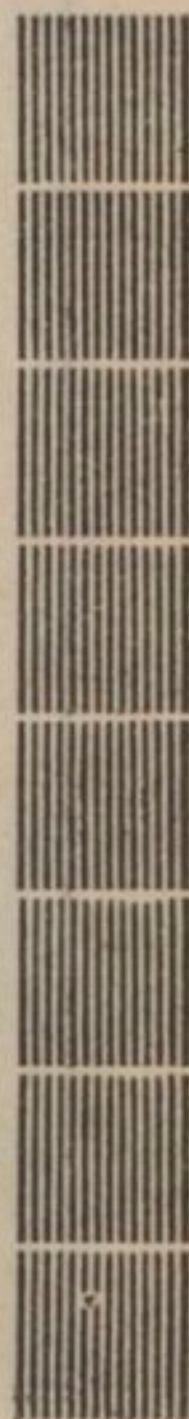
:: :: : một đôi : :: ::

cũng một hãng Fleet-Foot làm ra.

NGUYỄN-VĂN-TRẦN,

94-96, Bd Bonnard, 94-96

Téléphone : 178

CHUYÊN SỬ DỤNG GIẤY DÀNH TO' NÍT

TIỂU SỬ' CỦA CHIM

ĐỆ NHÚT ANH-HÙNG
VÔ-ĐỊCH MÃ-LAI 1929 (Đánh đôi)

Năm 1899, có một đứa bé mới sanh ra tại Saigon tên là Huỳnh-văn-Chim. Đứa bé đang 12 tuổi thì đã biết cầm cây vợt, đánh trái banh rất trúng điệu. Có người thấy thì đã cho rằng đó là một nhân tài thể-thảo ở xứ Việt-Nam mai sau này vậy.

Quả thật vậy Chim càng ngày càng lớn, sức càng mạnh, đánh càng hay làm cho mấy tay vô địch đương thời là TIẾNG, CHÚC, MIÈNG thấy đều nhường bộ.

Trong mấy năm lừng lẫy nhưng mà vận thời không có, lại nhằm lúc người mình chưa biết trọng lấy hơn tài nên CHIM PHẢI ĐÁNH chuyên qua nghề khác.

Qua đến năm 1923 cái tiếng của CHIM đã khởi đầu nổi lại là nhờ có ông TRIỆU-VĂN-YÊN điều đăc qua Singapour cùng với *Giao* và *Của*. CHIM hai phen thắng đặng Paul Clerc là vô-địch Singapour; từ ấy mới có hy-vọng về cuộc tranh phuông nơi xứ lạ. Qua năm sau, 1929 lại trở qua Singapour một lần nữa cùng với

Giao, đem giọt mồ hôi, phí biết bao sức lực mới lấy được chức vô địch đánh đôi ở MÃ-LAI về cho mình. Từ đây, tiếng tăm nổi dậy, tài lực tăng lên thắng cả GORDON-LUM là Thượng Hải quán quân cùng là ARAGON, PHI-LUẬT-TÂN quán quân.

Năm 1930 trong cuộc tranh vô-địch MÃ-LAI độc chiếc, CHIM một tay quét sạch cả anh hùng ngoại quốc mà đi đến độ chót, rồi bỏ cuộc, nhường chức lại cho GIAO.

TIỂU SỬ, CỦA GIAO

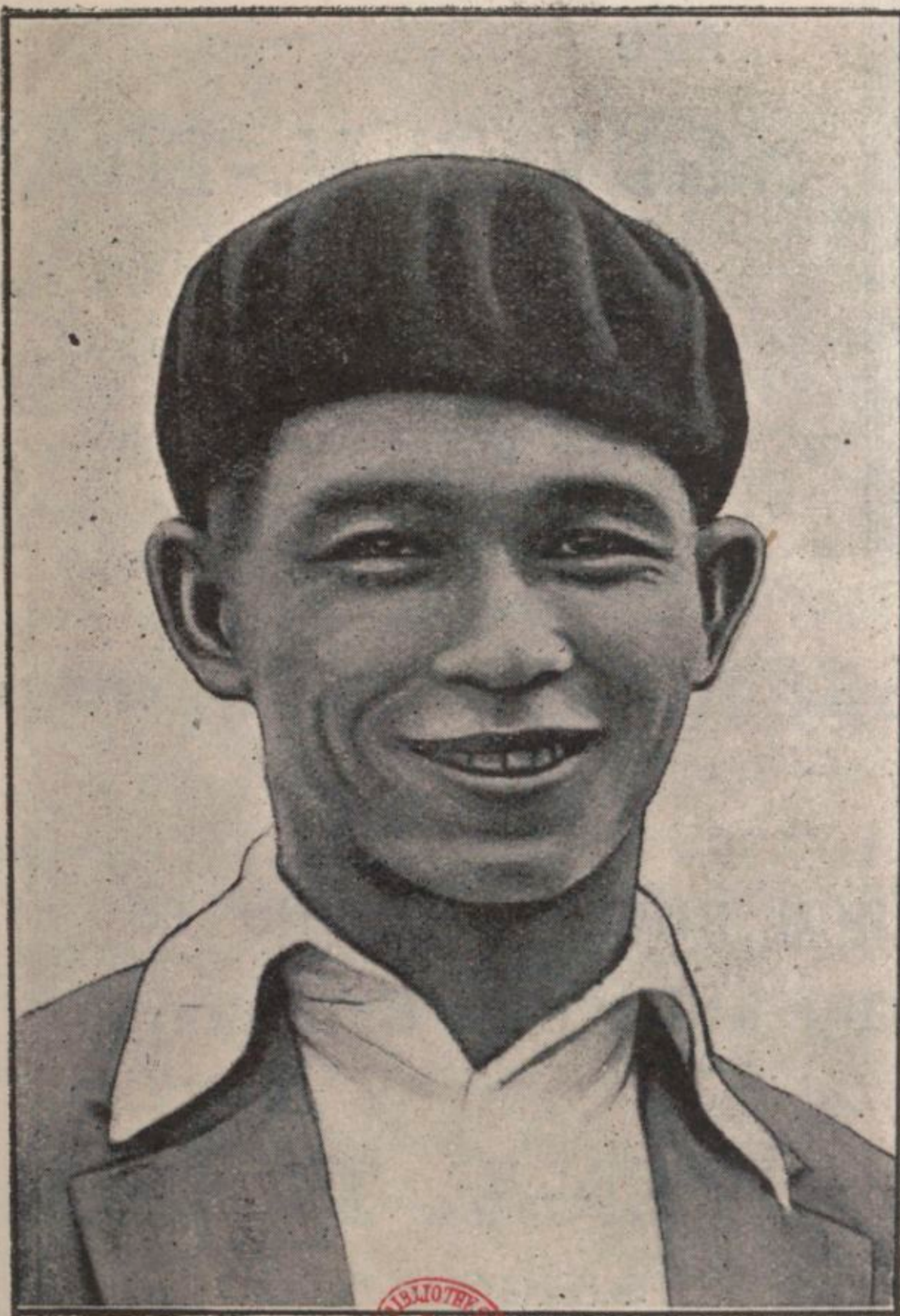
VÔ ĐỊCH NAM-KỶ

VÔ ĐỊCH MÃ-LAI

CHIM sanh ra năm 1899, nhưng qua đến năm 1907 thì mới có sản xuất một nhân tài khác là GIAO.

GIAO cũng chơi banh hồi thuở nhỏ, lại cùng với CHIM tập dượt thường ngày nên mau hay lắm.

Năm 1928 GIAO có mời tấn phát lạ lùng nên cùng với CHIM sang SINGAPOUR nhưng

GIAO Võ-dịch Mă-lai (Malaisie)

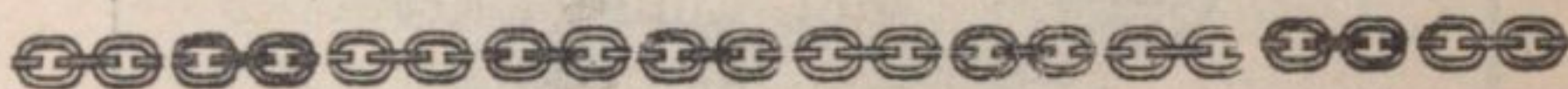
HIỆU

NGUYEN-V.-TRAN

SAIGON

ở đường Bonnard số 94-96

bán đủ đồ Thê-Tháo hơn hết

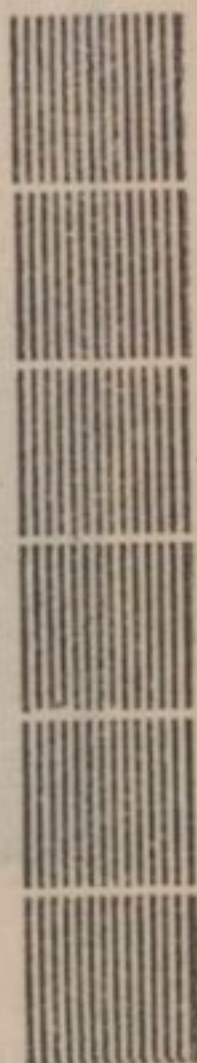
Muôn mua đồ tốt mà rẻ
đừng kiếm đâu thất công

Lại hiệu

NGUYEN-V.-TRAN

SAIGON

Thì có

mà đi không về rồi, chẳng có gì làm cho người ta để ý đến mình cả.

Về đến Saigon, Giao dày công tập dượt, đoạt lấy chức vô địch Namkỳ năm ấy.

Năm 1929 lại trở qua Singapour, đứng đôi với *Chim* mà lãnh tiếng vô địch Mã-lai. Từ đây danh tiếng bay xa nên Khấu-phi-Hải là Trung-Hoa đệ nhất anh hùng mới rủ Gordon-Lum vô địch Thượng-Hải và Aragon vô địch Phi-luật-Tân cùng đi với mình sang chơi Saigon thử sức.

Giao thắng cả Gordon-Lum và *Aragon* một cách dễ dàng, nhưng mấy lần đụng với Khấu th. lần nào cũng đánh nhau tới tỗi mà bất phân thắng bại.

Tại Singapour năm 1930 *Giao* đánh hay xuất sắc, hạ hết mấy tay đại anh hùng xứ ấy mà đoạt chức vô địch Mã-lai.

VIII

CÁC CUỘC TRANH TÀI LỚN LAO Ở THẾ-GIỚI

Cuộc tranh Coupe Davis là cuộc tranh tài độc nhất vô nhị ở thế-giới, tưởng ai ai cũng chán biết. Ngoài sự tranh Coupe Davis, thì các nước ở Âu, Mỹ, cùng Á cũng có bày ra nhiều cuộc tỉ thí khác hoặc để cho anh hùng

trong nước mình trở tài với nhau ; hoặc để cho anh hùng các nước khác đến đua tài tại nước mình. Giải vô-địch Pháp-quốc tranh ở sân đất Roland Garros ; giải vô-địch ở Anh-quốc trên sân cỏ tại Winbledon : giải vô-địch ở Mỹ-quốc tranh tại sân đất ở Forest Hill, năm nào năm nấy cũng đều có nhiều mãnh tướng gặp nhau lắm. Các nước ở gần, hay là thân-thiết với nhau mỗi năm cũng có bày ra cuộc tỉ-thí như cuộc tỉ-thí Pháp-Bỉ, Pháp-Anh, Pháp-Ý, Pháp-Hoa Lan v... v...

Còn ở Á-Châu, thì có cuộc Cực-Đông Vận-Đông Hội, tại Nhựt-Bồn, cuộc tranh vô-địch ở Malaisie tại Singapour hay là Kualampur là đáng chú ý hơn hết.

Mỗi một xứ thì có một cái *Liên-hiệp-Tổng hội toàn quốc* (Fédération nationale) để coi sóc về cuộc thi hành thể-lệ, và tổ-chức các cuộc tranh tài trong nước. Trên cái *Liên-hiệp-Tổng hội toàn quốc* ấy, thì có cái *Liên-hiệp-Tổng hội quốc tế* (Fédération internationale), gồm gần 20 nước ở thế-giới, mỗi một năm hiệp nhau lại bàn việc một hai lần.

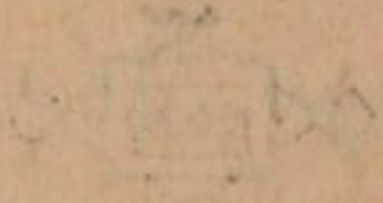
Mỗi cái Liên-hiệp-Tổng hội toàn quốc thì có một bàn trị sự, một phòng thư ký trị sự, nhiều bàn ủy viên, và nhiều chi bộ ở các tỉnh để lo sắp đặt các cuộc tranh đua, coi sóc các tay mộ điệu, và sắp thứ tự cao thấp, tùy theo tài lực của các tay ấy.

CHIMI-SPORTS

18, đường Sabourain -:- SAIGON

1871-1872
1873-1874
1875-1876
1877-1878
1879-1880
1881-1882

1883-1884
1885-1886
1887-1888
1889-1890
1891-1892
1893-1894

Ayres

14 \$ 50 LA DOUZ.

Dunlop

13 \$ 50 —

Spalding

12 \$ 50 —

CHIM - SPORTS

18, Rue Sabourain, Saigon

Téléphone 113

*Hiệu dầu BABOL tốt nhất để thoa
giấy raquettes*

CHIM-SPORTS

18, Rue Sabourain

SAIGON

Téléphone : 113

Mền nỉ

Mền lông chiên

Áo mưa

Áo lạnh

Tốt nhất hảo hạng

NGUYỄN-VĂN-TRẦN

94-96 Bd. Bonnard

SAIGON

Giấy thép nói : 178

ÁO và VỚ' Đá-Banh đủ màu, đủ kiểu

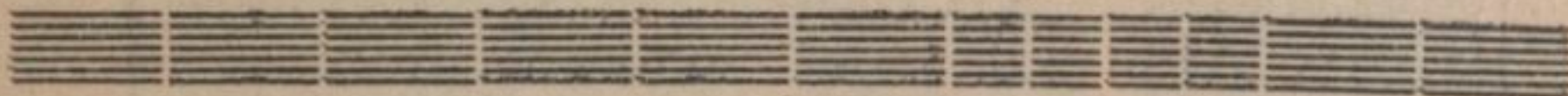
Áo, giá 26 \$ 12 cái

Vớ, giá 12 \$ 12 đôi

Tại hiệu : **NGUYỄN-VĂN-TRẦN**

94-96 Bđ Bonnard

Giấy thép nói : **178**

Giày Đá Banh

Da vàng 8 \$ 00 một đôi

Da chromé trắng 12 , 50 — —

Da boxcalf đen 16 , 00 — —

Tại hiệu : **NGUYỄN-VĂN-TRẦN**

94-96 Bđ Bonnard

Giấy thép nói số **178**

MODERN-PHOTO

Nº 1 PLACE FRANCIS GARNIER SAIGON
(EN FACE DU THEATRE MUNICIPAL)

chuyên môn làm đủ các
thứ hình

“ Picqball ”

la meilleure marque
française de ballons

Les Meilleurs
Articles de Sports
sont en vente chez

**(HiM—
SPORTS)**
18 RUE SABOURAIN
SAIGON

Hiệu

NGUYEN-VAN-TRAM

Saigon

Bán giấy và nón thiết đẹp

E.N.L.O.V.

Ecole Nationale des Langues
Orientales Vivantes,
Rue de Lille.

Salon P. 22. M. 20
Virage 3000

IMP. DUC-LUU-PHUC

158 RUE D'ESPAGNE

Editeur *Trần Văn Yên*

Directeur *L'Imprimerie* *Trần Văn*

Yên - Quan

